

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΤΟΜΟΣ
ΙΗ'

THE ORTHODOX OBSERVER

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1952

Α
Ρ
Ι
Θ
Μ

390

Η ΙΕΡΑΡΧΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ Β. καὶ Ν.

Βιβλιοκρισία

THE LAND AND PEOPLE OF GREECE. Ὑπὸ Θ. Γιαννακούλη. J. B. Lippincott Co., New York. — Ὁ ποιητὴς Θεόδωρος Γιαννακούλης ἐχάρισεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἓνα κομμάτι τῆς Ἑλλάδος ποῦ ἀντιπροσωπεύει ὁλόκληρην τὴν ἔννοιάν της. Τὸ κομμάτι αὐτὸ περικλείει τὴν Γεωγραφίαν, τὴν Ἱστορίαν, τὴν Ἐθνογραφίαν καὶ τὴν Κοινωνίαν τῆς Χώρας, ἡ ὁποία δὲν ἔπαυσε νὰ εἶναι καὶ σήμερον ἀκόμη πηγὴ ἐμπνεύσεως καὶ ἐνδιαφέροντος δι' ὅλον τὸν κόσμον. Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Γιαννακούλη «The Land and People of Greece», εἶναι γραμμένον μὲ ποιητικὸν κάλλος, ὥσαν μιά Ἡροδότειος ἀφήγησις.

Γεννημένος στὴν Κόρινθο, βαπτισμένος μέσα στὰς παραδόσεις τῆς γραφικῆς του πατρίδος καὶ σπουδασμένος ἀπὸ νεαρωτάτην ἡλικίαν στὰ κατώτερα καὶ ἀνώτατα ἱδρύματα τῆς Ἀμερικῆς, ὁ Γιαννακούλης, ὁ λαξευτὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ στίχου, ἐλάξευσε μιά ἀφήγησι, ἓνα σύντομον βιβλίον ἀπὸ 118 σελίδας (ἐξαιρουμένων τῶν 17 ὁλοσελίδων εἰκόνων) περὶ Ἑλλάδος, ποῦ λέγει τόσα ὅσα δὲν θὰ ἔλεγαν ὁλόκληροι τόμοι. Τὸ βιβλίον αὐτὸ σὲ μεταφέρει στὴν Ἑλλάδα, τὴν παλιὰ καὶ τὴν νέα, τὴν Ἑλλάδα τῆς δόξης καὶ τὴν Ἑλλάδα τῆς καρτερίας καὶ τοῦ μαρτυρίου, σὰν νὰ πρόκειται περὶ κινηματογραφικῆς ταινίας ὅπου ἐξελίσσεται ἡ ἱστορία της, ὅπου βλέπεις τὰ νησιά καὶ τὰ βουνὰ καὶ τὰς θαλάσσας της, καὶ ὅπου ἀγροικᾷς τοὺς παλμοὺς καὶ τὰ συναισθήματα ἑνὸς ἀληθινὰ μεγάλου λαοῦ. Ἡ μαεστρία του εἶναι κυρίως εἰς τοῦτο: ὅτι λέγει πολλὰ μὲ τόσο λίγα λόγια. Πῶς τὸ κατάρθωσε; Εἶναι εὖ-

κολο νὰ παραλείψῃς πολλὰ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἰαπωνίας, τῆς Βραζιλίας, καὶ τῶν ἄλλων χωρῶν διὰ τὰς ὁποίας ὁ Ἐκδοτικὸς Οἶκος Lippincott ἐξέδωκεν εὐσύννοπα βιβλία. Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ παραλείψῃς κάτι ἀπὸ τὸ ἔπος τοῦ Ἑλληνισμοῦ χωρὶς νὰ πάθῃ τὸ βιβλίον σου. Διότι κάθε νησί καὶ ἀκρογιάλι, κάθε θάλασσα καὶ βουνοκορφὴ τῆς Ἑλλάδος θυμίζει καὶ μιά δόξα, ἓνα παλαιὸ ἢ νέο κατόρθωμα.

Καὶ ὅμως! «Τὸ μαργαριτάρι τοῦ Αἰγαίου», ὅπως τὸ τιτλοφορεῖ ὁ Γιαννακούλης, «Ἡ κληρονομία τοῦ Ὀλύμπου, τὰ ἱστορικὰ καὶ πολεμικὰ γεγονότα ἀπὸ τὸ ΟΧΙ τοῦ Μαραθῶνος, μέχρι τοῦ ΟΧΙ τοῦ 1940 καὶ τῶν τελευταίων ἡμερῶν, εἶναι μὲν γραμμένα σύντομα, ἀλλ' εἶναι γραμμένα σὲ μιά ἀγγλικὴ ποὺ τὴν ροφᾷς, ἀγγλικὴ ποὺ φέρῃ τὴν σφραγίδα τῆς γλωσσικῆς γνησιότητος καὶ ταυτοχρόνως τῆς φιλοσοφικῆς ἐμβανθύσεως καὶ κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς παρατηρητικότητος ποὺ ὀχι μόνον δίδουν τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἀκεραιότητος τοῦ ἔργου, ἀλλὰ καὶ προκαλοῦν τὸν θαυμασμόν. Τὰ προτερήματα αὐτὰ σκεπάζουν μιά - δυὸ μετατοπίσεις στὶς λεπτομέρειας καὶ καθιστοῦν τὸ βιβλίον πολὺτιμον ἀνάγνωσμα καὶ δῶρο γιὰ τοὺς νέους καὶ τὰς νέας, τερπνὸ ἀνάγνωσμα γιὰ τοὺς ἀνεπτυγμένους καὶ γνωρίζοντας καλὰ τὸν Ἑλληνισμό, καὶ ἀπαραίτητο ἐγχειρίδιον δι' ὅσους Ἀμερικανούς, δημοσιογράφους, πολιτικούς καὶ διανοούμενους, ὅπως καὶ διὰ τὸν ἄνθρωπον τοῦ λαοῦ, ποὺ θέλουν νὰ μορφώσουν μιά ἰδέαν περὶ τῆς μεγάλης αὐτῆς λέξεως, ποὺ ἀλλοιῶς λέγεται Ἑλλάς.

ΝΙΚΟΣ Ι. ΒΑΒΟΥΔΗΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ἡ ἀλληλογραφία πρὸς τὸν Ὁρθόδοξον Παρατηρητὴν θὰ ἀπευθύνεται εἰς τὴν Διεύθυνσιν:

THE ORTHODOX OBSERVER
St. Basil's Academy
Garrison, N. Y.

Ἡ Εἰκὼν τοῦ Ἐξωφύλλου

Τὴν 24ην Ἰουλίου ἐγένετο εἰς τὸ Ἀρχιεπισκοπικὸν Μέγαρον σύσκεψις ὧν τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας μας, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. κ. Μιχαήλ. Συνεζητήθησαν κατ' αὐτὴν ὅλα τὰ ἐκκλησιαστικὰ θέματα, ποὺ ἀπασχολοῦν τὴν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπὴν μας καὶ ἀπεφασίσθη ὅπως αἱ τοιαῦται συσκέψεις πραγματοποιιοῦνται τοῦ λοιποῦ δις τοῦ ἔτους. Εἰς τὴν ἀνάμνηστικὴν φωτογραφίαν τοῦ Ἐξωφύλλου μας, ληφθεῖσαν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν, εἰκονίζονται κατὰ σειράν, ἐξ ἀριστερῶν πρὸς δεξιὰ, οἱ: Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ὀλύμπου κ. Δημήτριος, Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρας, Θεοφ. Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανός, Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. κ. Μιχαήλ, Θεοφ. Ἐπίσκοπος Σικάγου κ. Γεράσιμος καὶ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιήλ.

VOL. XVIII. No. 390. — SEPTEMBER, 1952

THE ORTHODOX OBSERVER

Established 1934

A record of the work, the thought and the news of the Greek Orthodox Church in the U. S. A.

Published monthly except July and August when bimonthly by The Greek Archdiocese Publications Association at 10 East 79th Street, New York 21, N. Y. Phocas Angelatos, Editor

“Reentered as second class matter September 17, 1951, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.”

SUBSCRIPTIONS in United States:

For One year \$3.00. — For two years \$5.00.

Other countries \$3.50 per year.

25 cents a copy

SUBSCRIPTION BLANK

The Orthodox Observer
10 East 79th Street
New York 21, N. Y.

Enclosed please find \$3.00 and send The Orthodox Observer to:

Name .....

Address .....

.....

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

ΕΤΟΣ ΙΗ'. Ἀριθ. 390.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1952

Η ΙΙη ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. κ. ΜΙΧΑΗΛ

Ἀνωτάτη Νομοθετικὴ ἐξουσία τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι, ὡς γνωστόν, ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Συνέλευσις ἢ ἄλλως Κληρικολαϊκὴ Συνέλευσις. Συνέρχεται αὕτη καθ' ἐκάστην διετίαν εἰς μίαν πόλιν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς περὶ τῆς ὁποίας ἀποφασίζει ἡ ἰδία Κληρικολαϊκὴ Συνέλευσις. Συμφώνως πρὸς τὸ β' ἄρθρον τοῦ εἰδικοῦ Κανονισμοῦ περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Συνελεύσεων, «Αἱ γενικαὶ Ἐκκλησιαστικαὶ Συνελεύσεις, ἀσκοῦσι τὴν ἀνωτάτην Ἐποπτικὴν, Ἐξελεγκτικὴν καὶ Νομοθετικὴν ἐξουσίαν ἐφ' ὧν τῶν κοσμικῆς, ἐκπαιδευτικῆς, φιλανθρωπικῆς καὶ περιουσιακῆς φύσεως ἐν γένει ζητημάτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, τῶν ἀπ' αὐτῆς ἐξαρτωμένων Κοινοτήτων, Κληρικῶν, διαφόρων Ἰδρυμάτων καὶ ἐπὶ τοῦ Ταμείου Συντάξεως Ἱ. Κλήρου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐξαιρέσει μόνον ζητημάτων θρησκευτικῆς ἢ πνευματικῆς φύσεως, ἅτινα ὑπάγονται ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην ἐποπτείαν καὶ δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου».

Διὰ τοῦ ἁρθρου τούτου, ὅπως βλέπει ὁ ἀναγνώστης, καθορίζεται εὐρυτάτῃ δικαιοδοσίᾳ τῆς Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως ἐπὶ τῶν ζητημάτων τῆς ἀρμοδιότητός της. Καὶ ἐφ' ὅσον ἡ Κληρικολαϊκὴ Συνέλευσις, ὡς ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ Κανονισμοῦ της, τυγχάνει ἡ ἀνωτάτη Νομοθετικὴ ἐξουσία τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, εἶναι φανερόν ὅτι αἱ ἀποφάσεις αὐτῆς, α) δὲν ἔχουν ἀνάγκην ἐγκρίσεως ἐτέρας, εἰμὴ μόνον τῆς Ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Ἀρχῆς, ἥτοι τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καὶ β) εἶναι ὑποχρεωτικά δι' ἀπάσας τὰς Κοινότητας τὰς ὑπαγομένους εἰς τὴν διοικητικὴν ἀρμοδιότητα τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Βορείου καὶ Νοτίου.

Συμφώνως πρὸς τὰ ἀνωτέρω αἱ ἀποφάσεις τῆς Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως, ἅμα τῇ ἐγκρί-

σει τῶν ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὀφείλουν τὰ τίθενται εἰς ἄμεσον ἐφαρμογὴν. Τὸ σημεῖον τοῦτο, πρέπει νὰ τονισθῇ μετ' ἐμφάσεως ὅλως ἰδιαίτερας. Διότι, δυστυχῶς, εἰς τὸ παρελθὸν ὑπῆρξαν παραδείγματα κατὰ τὰ ὁποῖα γενικαὶ Συνελεύσεις Κοινοτήτων, ἐπελήφθησαν τῆς συζητήσεως τῶν ἀποφάσεων Κληρικολαϊκῶν Συνελεύσεων καὶ ἔκριναν καὶ κατέκριναν αὐτάς, τὰς ἀπεδέχθησαν δηλονότι ἢ τὰς ἀπέρριψαν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ ἀκατανόητον καὶ λυπηρόν. Ἀκατανόητον, διότι ὡς γνωστόν, «τὸ ἕλαττον ὑπὸ τοῦ κρείττονος εὐλογεῖται» καὶ οὐχὶ ἀντιστρόφως. Καὶ λυπηρόν, διότι αἱ ἀποφάσεις τῆς Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως, τῆς ἀνωτάτης αὐτῶν Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, δὲν ἐγένοντο σεβασταὶ ὑπὸ ὄργανισμοῦ πολὺ κατωτέρου κατὰ τὴν δικαιοδοσίαν καὶ ἀρμοδιότητα τῆς Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως.

Πρὸς ἀποφυγὴν ἀκριβῶς τοιούτων παρεξηγήσεων ἐν τῷ μέλλοντι, θὰ ὀφείλουν ἀπασαί αἱ Κοινότητες νὰ προθυμοποιῶνται ὅπως ἐξάπαντος ἀποστέλλουν ἀντιπροσώπους εἰς τὰς Κληρικολαϊκὰς Συνελεύσεις.

Θέλομεν νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι εἰς τὴν 11ην Κληρικολαϊκὴν Συνέλευσιν ἥτις συνέρχεται ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀγγέλων τῆς Καλιφορνίας, ἀπὸ τῆς 28ης Σεπτεμβρίου μέχρι τῆς 4ης Ὀκτωβρίου, θὰ ἀντιπροσωπευθῶσιν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότεραι Κοινότητες.

Κατ' αὐτὴν θὰ συζητηθοῦν ζητήματα στενῶτα συνδεδεμένα μὲ τὰ ζωτικώτατα προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἀντιμετωπίζει ἡ Ὁμογένεια ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ χώρᾳ.

Ἀπαντες πρέπει νὰ δώσουν τὸ παρὸν εἰς τὴν μεγάλῃ ταύτῃ καὶ θαυμασίαν Κληρικολαϊκὴν συνάθροισιν. Ἄλλωστε κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐργασιῶν τῆς 11ης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως καὶ εἰδικῶς τῇ 2ᾳ Ὀκτωβρίου, θὰ τελεσθοῦν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐπιβλητικωτέρου τῶν ἱερῶν ναῶν τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου

ΤΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΠΟΙΑ ΜΕΤΡΑ ΘΑ ΚΛΗΘΗ ΝΑ ΛΑΒΗ Η 11η ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

ΥΠὸ ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ι. ΒΑΒΟΥΔΗ

Ἡ 11η Κληρικολαϊκὴ Συνέλευσις συνέρχεται ἐφέως εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀγγέλων, ὅπως συμπληρώσῃ τὸ μεγάλο πρόγραμμα τοῦ ὁποίου τὰς θάσεις ἔθεσε πρὸ διέτις εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου.

Εἰς τὸ τεράστιον ἔργον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τοῦ ὁποίου τὰ ἀποτελέσματα ἔγιναν ἤδη καταληπτὰ εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς, οὐχὶ δευτερεύουσιν θέσιν κατέχει ἡ ἐκπαίδευσις τῆς νεολαίας. Ἀνέκαθεν ἡ ἐκπαίδευσις συνωδοιπύρει μὲ τὴν ἐξέλιξιν τῆς κοινωνίας. Ἐν ὧσφ ἐξελίσσεται ἡ κοινωνία, ἐξελίσσεται καὶ ἡ ἐκπαίδευσις. Συμβαίνει νὰ γίνεταί ἡ ἐξέλιξις πολλάκις βραδέως. Δι' ἡμᾶς ὅμως ἡ ἐξέλιξις ἔπρεπε νὰ ἐπιταχυνθῇ. Ἦτο ἀδήριτος ἀνάγκη νὰ ἐπισπεύσωμεν τὴν βελτίωσιν τῆς διδασκαλίας σύμφωνα μὲ τὰς παρούσας ἀνάγκας καὶ νὰ ἐργασθῶμεν ἀκαταπονήτως διὰ νὰ δημιουργήσωμεν ἐνδιαφέρον τῶν ὁμογενῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Εἴχομεν χάσιν πολὺ ἔδαφος κατὰ τὰ ἔτη τοῦ πολέμου, ὅτε αἱ Παροικίαι μας ὑπέστησαν κλονισμὸν ἕνεκα τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ πολέμου, τῶν μετοικήσεων καὶ τῆς στροφῆς τοῦ ἐνδιαφέροντος εἰς πράγματα τῆς ἀμέσου ἀνάγκης. Ἦτο ἀνάγκη νὰ σταματήσωμεν ἀμέσως τὴν χαλάρωσιν τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν ὁμογενῶν διὰ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ὅπως ἀντικατω-

πρίζετο εἰς τὰ σχολεῖα μας. Εἴμεθα εὐτυχεῖς ἀναφέροντες ὅτι αἱ προσπάθειαι τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς δὲν ἀπέβησαν εἰς μάτην. Δὲν τολμῶ ἐδῶ νὰ ἀναφέρω ποῖος ὑπῆρξεν ὁ κύριος μοχλὸς τῆς παρατηρουμένης ἐπιτυχίας, φοβούμενος μήπως παρεξηγηθῶ ὑπὸ τοῦ ἰδίου, ὅταν ἀναφέρω τὸ ὄνομά Του. Περιορίζομαι εἰς τὰ πράγματα. Αἱ ἐκθέσεις τῶν Ἐπισκόπων, τὰ Διδασκαλικά Συνέδρια, τὰ ἐρωτηματολόγια, τὰ ὁποῖα ἀπεστείλαμεν, αἱ στατιστικαὶ τὰς ὁποίας ἐξησφαλίσσαμεν, δείχνουν ὅτι ὄχι μόνον ἐσταματήσαμεν τὴν χαλάρωσιν, ἀλλὰ καὶ ἐνισχύσαμεν τὰ σχολεῖα μας καὶ ἐτονώσαμεν τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ὁμογενείας ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Ἐντὸς ἐνὸς ἔτους, τὰ ἐν ἐνεργείᾳ σχολεῖα ἦσαν κατὰ 63 περισσότερα τοῦ προηγουμένου, οἱ μαθηταὶ ἠυξήθησαν κατὰ 2582 καὶ τὸ διδασκαλικὸν προσωπικὸν κατὰ 74.

Τὸ ἔργον δὲν ἐτελείωσε. Οὔτε καλὰ - καλὰ ἤρχισε. Εἶναι τεράστιον ἂν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν ὅτι εἶναι δρόμος ἀνάντης μετ' ἐμποδίων. Ἡ Συνέλευσις τοῦ Λὸς Ἀντζελες ἔχει νὰ ἐπεκτείνῃ τὰ μέτρα πρὸς αὔξησιν τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν ὁμογενῶν διὰ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Νὰ δημιουργήσῃ συνείδησιν τῆς ἀνάγκης καὶ ὠφελιμότητος τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν ἀπέκτησαν ἀκόμη τὴν συνείδησιν ταύτην. Θὰ ἀντιμετωπίσῃ οἰκονομικὰ προβλήματα πρὸς ἐπέκτασιν τοῦ συστήματος τῶν Γλωσσικῶν Μαθημάτων, τὰ ὁποῖα, ὡς ἔδειξαν αἱ ἐκθέσεις πανταχόθεν, ὑπῆρξαν τὸ πρῶτον θῆμα πρὸς βελτίωσιν τῆς μεθόδου τῆς διδασκαλίας καὶ πρὸς δημιουργίαν ἐνδιαφέροντος τοῦ παιδιοῦ διὰ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα. Ἐχει τὸ πρόβλημα τοῦ διορισμοῦ ἐποπτῶν. Εἶναι ἀνάγκη. Θὰ μελετήσῃ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς μονιμότητος τῆς διδασκαλικῆς θέσεως καὶ τῆς βοηθείας τῶν διδασκάλων εἰς τὰ γραφεῖα τῶν ἡ προπαγάνδα διὰ τὴν διάδοσιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης θεθαίως ἐσημείωσεν ἐπιτυχίαν μέχρι τοῦδε διὰ τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἑορτῆς τῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου, διὰ τῶν διαγωνισμῶν Ἑλληνομαθείας καὶ ἄλλων μέσων, πρέπει ὅμως νὰ κατανοηθῇ ὅτι χρειάζονται καὶ ἄλλα μέσα. Εἶναι ἀνάγκη ἡ ψήφισις ὑποτροφίῶν πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῆς νεολαίας τῶν Χάι Σκούλ νὰ μανθάνῃ Ἑλληνικά. Τὰ ἡμερήσια Σχολεῖα πρέπει νὰ αὔξηθουν. Δὲν θὰ αὔξηθουν ὅμως μὲ εὐχὰς καὶ ἐλπίδας τόσον ὅσον μὲ γενναίαν ἐνίσχυσιν ἐκ μέρους τῶν Κοινοτήτων. Ἡ ψήφισις κονδυλίου πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἡμερησίων εἰς κέντρα ὅπου ὑπάρχει ἐπαρκὴς ἀριθμὸς παιδιῶν θὰ εἶναι ὁ ἀποτελεσματικώτερος τρόπος ἐπαυξήσεως τῶν ἡμερησίων σχολείων. Εὐλογητὸς ὁ Θεός.

Ἐκκλησίας, τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἀγίας Σοφίας, τοῦ ἀνεγερθέντος πρωτοβουλία τοῦ φιλογενοῦς καὶ εὐσεβοῦς κ. Κωνσταντίνου Σκούρα. Πρόκειται περὶ Ἰδρύματος μοναδικοῦ, τὸ ὁποῖον ἀκόμη καὶ διὰ τὴν μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον πόλιν τοῦ Λὸς Ἀντζελες ἀποτελεῖ κόσμημα καὶ καύχημα, ὅπως ἐδήλωσαν πολλαὶ προσωπικότητες Ἐκκλησιαστικαὶ καὶ Πολιτικαὶ τῆς πόλεως ταύτης.

Ἄς προσέλθωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἅπαντες, ἵνα τοῦτο μὲν ἐπιτελέσωμεν τὸ καθήκον τῆς παρουσίας καὶ συμμετοχῆς ἐν τῇ ἀνωτάτῃ Νομοθετικῇ Συνελεύσει τῆς Ἐκκλησίας καὶ Ὁμογενείας, τοῦτο δέ, εὐχαριστήσωμεν ἐκ θάθους ψυχῆς καὶ καρδίας τὸν Παντοδύναμον καὶ Πανάγαθον Θεὸν ἐν τῷ νέῳ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἀγίας Σοφίας καὶ δοξάσωμεν καὶ εὐχαριστήσωμεν τὸν Κύριον, διότι καὶ εἰς τὰς σημερινὰς ἡμέρας τοῦ ὕλιστικοῦ πνεύματος καὶ τοῦ ἐγωῖσμοῦ παρουσιάζονται ἄνδρες ὡς ὁ μέγας εὐεργέτης τῆς Κοινότητος Λὸς Ἀντζελες κ. Κωνσταντῖνος Σκούρας, οἵτινες διὰ τῶν ἔργων αὐτῶν, γίνονται ἡ αἰτία τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ.

ΕΝΑΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Υπό Ἀρχιμ. ΦΙΛΟΘΕΟΥ Β. ΑΧΛΑΔΑ

Ἡ Κυριακή, 15 Ἰουνίου 1952, θὰ ἀποτελέσῃ ἕνα σημαντικὸν σταθμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς, διότι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐτέθη ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ νέου μεγάλου κτιρίου τῆς ἐν Brookline, Mass. Θεολογικῆς Σχολῆς μας. Τὸ κτίριον τοῦτο εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ κτίρια, τὰ ὁποῖα χρειάζεται ἡ Σχολή μας διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ οἰκοδομικὸν συγκρότημά της καὶ διὰ νὰ θεραπεύσῃ τὰς πολλαπλὰς τῆς ἀνάγκας. Ὡς μὴ φανῇ ὑπερβολικὸν τὸ ὅτι τὴν ἀπόκτησιν ἑνὸς κτιρίου ὑπὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ὀνομάζομεν σταθμὸν ἱστορικόν. Διότι δὲν πρόκειται ἀπλῶς περὶ τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ μοναδικὸν μας τοῦτο ἱδρυμα ἀνωτάτης ἐκπαιδεύσεως ἀποκτᾷ ἕν κτίριον συγχρονισμένον, τοῦ ὁποῖου ἀπόλυτον ἔχει ἀνάγκην. Ἀλλὰ κυρίως διότι ἡ Θεολογικὴ Σχολή, ἡ ὁποία ἱδρύθη ἐκ τοῦ μηδενὸς καὶ χάρις εἰς τὴν φλογερὰν πίστιν καὶ τὴν ἀδάμαστον θέλησιν δύο ἐξαιρετικῶν ἀνθρώπων, τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς καὶ νῦν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίου Ἀθηναγόρα, καὶ τοῦ τότε Πρωτοσυγκέλλου, ἀργότερον Ἐπισκόπου Βοστώνης καὶ ἤδη Μητροπολίτου Θυατείρων, Κυρίου Ἀθηναγόρα Καθάδα, ὅχι μόνον ἐρρίξωσεν θαθεῖα ἀποδώσασα ἕως τῶρα καρποὺς πλουσίους καὶ ἀγλαοὺς, ἀλλὰ θραδέως μὲν, ἀλλ' ἀσφαλῶς ἐξελλίσσεται, αὐξάνει καὶ εὐοδοῦται.

Εἶναι δὲ ἡ ἐξέλιξις τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς καὶ ἡ εὐδωσις τοῦ ἔργου της πηγὴ εὐχαρίστου ἱκανοποιήσεως καὶ ἐνθαρρύνσεως μεγάλης δι' ὅλους ἐκείνους πού ἐνδιαφέρονται πραγματικὰ διὰ τὴν διαίωνισιν τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων μας μέσων εἰς τὴν εὐλογημένην αὐτὴν χώραν, τὴν Ἀμερικὴν. Διότι εἶναι ἀποδεξιγμένον ὅτι ἡ μόνη ἀσφαλὴς ἐγγύησις διατηρήσεως τῆς θρησκείας, τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν ἀνωτέρων ἰδεωδῶν τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι τὰ σχολεῖα καὶ ἰδίως τὰ ἀνώτατα ἐκπαιδευτήρια. Ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκει ὅτι τὰ ἔθνη ἐκεῖνα καὶ αἱ κοινωναὶ ἐκεῖναι πού ἔθεσαν τὴν ἐκπαίδευσιν ὡς μέσον καὶ ὡς σκοπὸν τοῦ πολιτισμοῦ των, προώδευσαν, εὐημέρησαν καὶ ἀνέγραψαν τὸ ὄνομά των εἰς τὴν ἱστορίαν με χρυσὰ γράμματα. Ἐνῶ ἐξ ἀντιθέτου αἱ κοινωναὶ αἱ ὁποῖαι ἐπεδίωξαν τὴν ἀπόκτησιν ὕλικου μόνον πλοῦτος ἐξηφανίσθησαν ἢ δὲν προώδευσαν. Εἶχε δὲ καὶ ὁ Σωκράτης, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν Ἀπολογίαν του εἶπε μεταξὺ ἄλλων ἀληθειῶν καὶ τὴν ἐξῆς: «Οὐ γὰρ ἐκ χρημάτων ἀρετὴ γίνεται, ἀλλ' ἐξ ἀρετῆς τὰ χρήματα καὶ τ' ἀγαθὰ ἅπαντα καὶ ἰδὲ καὶ δημοσίᾳ».

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀνατρέξωμεν πολὺ μακρὰν διὰ νὰ εὐρωμεν παραδείγματα. Ἐδῶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἔχουν ἐπικρατήσῃ δύο πολιτισμοί: Ὁ Ἀγγλοσασωνικὸς εἰς τὴν Βόρειον καὶ ὁ Ἰσπανολατινικὸς

εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν. Διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν πολιτισμῶν τούτων συνετέλεσαν θεθαίως πολλοὶ παράγοντες. Ὁ μεγαλειότερος ὅμως ὅλων τῶν παραγόντων ἦσαν καὶ εἶναι τὰ ἀνώτατα ἐκπαιδευτήρια, τὰ ὁποῖα ἐφρόντισαν νὰ ἱδρῦσουν οἱ πρῶτοι ἀποικοί. Τὸ πρῶτον Πανεπιστήμιον, τὸ ὁποῖον ἱδρύθη εἰς τὸν νέον κόσμον, εἰς τὸ Δυτικὸν Ἡμισφαίριον, ἦτο τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Ἀγίου Μάρκου εἰς τὴν πόλιν Λίμα, πρωτεύουσαν τοῦ Περού, τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Οἱ χρυσοῦναι τῆς Ἰσπανίας, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἔλθει εἰς τὸν νέον κόσμον διὰ νὰ εὕρουν τὸ ὄνειρευτὸ Ἑλδorado, ἐξηφανίσθησαν καὶ ἡ Ἰσπανία ἔχασεν ἐν τέλει τὰς κτήσεις της. Παρέμεινεν ὅμως ὁ πολιτισμός. Εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν, οἱ πρῶτοι Ἀγγλοὶ ἀποικοί, ὀλίγα μόνον ἔτη μετὰ τὴν ἐγκατάστασίν των, ἐφρόντισαν νὰ ἱδρῦσουν ἕν ἀνώτατον ἐκπαιδευτικὸν ἱδρυμα, ἕν Κολλέγιον. Εἶναι τὸ περιώνυμον Κολέγιον Χάρβαρντ, τὸ ὁποῖον ἱδρύθη τὸ 1636 καὶ ἐξακολουθεῖ ἔκτοτε νὰ εἶναι ἕν ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα, πλουσιώτερα καὶ τελειότερα πανεπιστήμια τοῦ κόσμου. Ὁλίγας δεκαετηρίδας ἀργότερον ἱδρύθη τὸ δεύτερον Πανεπιστήμιον εἰς τὴν Βιργινίαν, τὸ Πανεπιστήμιον William & Mary καὶ κατόπιν ἄλλα ἀριθμούμενα εἰς δύο χιλιάδας καὶ πλέον. Ἡ Ἀγγλία ἔχασε τὰς πλουσίας κτήσεις της, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ Ἀγγλικὴ ἀποικία ἔγιναν τὸ μέγα καὶ κραταῖον Ἀμερικανικὸν ἔθνος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Ἐχάθησαν αἱ κτήσεις. Παρέμεινεν ὅμως ὁ πολιτισμός, κληρονομία ἀφθικτος καὶ αἰώνιος.

Ἡ Θεολογικὴ μας Σχολή ἀποτελεῖ καὶ δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοὺς Ἑλληνικῆς καταγωγῆς Ἀμερικανούς τὴν μόνην θετικὴν ἐλπίδα, τὸ μόνον ἀσφαλὲς μέρος διατηρήσεως τῆς Ἀγίας ἡμῶν Πίστεως, τῆς γλώσσης καὶ τῶν παραδόσεών μας. Εἶναι εὐτύχημα ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς ἔχει ἀποκτήσῃ ἕν ἀνώτατον ἐκπαιδευτικὸν ἱδρυμα, ὅπως εἶναι εὐτύχημα μέγα τὸ ὅτι, τὸ ἱδρυμα τοῦτο τὸ ἱερὸν, τὴν Θεολογικὴν μας Σχολήν, ὑπάρχουν ὁμογενεῖς πού τὴν ἔχουν θάλει μέσα εἰς τὴν καρδίαν των, τὴν συντρέχουν, τὴν ὑποστηρίζουν καὶ τὴν βοηθοῦν εἰς κάθε περίστασιν ἠθικῶς καὶ ὕλικῶς, με ἀποτέλεσμα τὴν ἐξέλιξιν καὶ τὴν πρόδόν της.

Μολονότι ὅμως ἡ Θεολογικὴ Σχολή μας εὕρσκειται σήμερον εἰς θέσιν ἀσυγκρίτως καλλιτέραν ἐκείνης εἰς τὴν ὁποίαν εὕρσκετο κατὰ τὴν ἱδρυσίν της, ἐν τούτοις πολὺ ἀπέχει ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς τελειότητος, εἰς τὸ ὁποῖον τῆς ἀξίζει νὰ εὕρσκηται. Τοῦτο δέ, διότι τῆς λείπουν τὰ ὕλικά μέσα. Ἰδρύματα ἐκπαιδευτικὰ ἀνώτατα, διὰ νὰ ἐξελιχθοῦν κανονικὰ καὶ διὰ νὰ ἐπιτελέσουν ἀπροσκόπως τὸν προορισμὸν των χρειάζονται παγίους σταθεροὺς πόρους:

ΘΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗΣ

Α' ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑ — ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ

1) Σημασία και κύρος των αποφάσεων της Κληρικολαϊκής Συνελεύσεως έναντι των Κοινοτικών Γεν. Συνελεύσεων και των αποφάσεων αυτών.

2) Έξυπνότητες των Έλληνορθόδοξων παροικιών εγκατεσπαρμένων ανά τας Ήνωμ. Πολιτείας και Καναδαν και εις μακρινάς αποστάσεις από τὰ κέντρα οργανωμένων Κοινοτήτων εύρισκομένων. (Έπισκέψεις ιερέως ή Έπισκόπου — τέλεισι Έρωμ Μυστηρίων — Θ. Λειτουργίας. Άνάγκη άπαραίτητος ύπάρξεως βοηθών ιερέων, κατάλληλως άμειβομένων προς έξυπνότησιν αυτών).

3) Προσπάθεια προς ένωσιν των Κοινοτήτων εις πόλεις έχουσας πλείονας Κοινότητας της μιᾶς.

4) Χοροεσπερίδες κατά τὰ Σάββατα εις τὰς κάτωθι των Ιερών ναών κοινοτικά αίθουσας. Έξαιρέσεις κατά την τέλεισιν γάμου.

5) Υποχρεώσεις Ιερατικών Προϊσταμένων και Κοινοτικών Συμβουλίων άπέναντι της Προϊσταμένης Έκκλησιαστικής Άρχης, ως προς τὰ διάφορα Διοικητικά, Εκπαιδευτικά και Κατηχητικά ζητήματα, επί των όποίων ανταλλάσσεται σχετική άλληλογραφία.

Β' ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

1) Πορίσματα επί της μέχρι τουδε έφαρμογής του Δεκαδολλαρίου, τρόποι εργασίας προς τελείαν κατανόησιν και έπιτυχίαν του οικονομικού τούτου θεσμού.

2) Λογιστικά βιβλία Κοινοτήτων. Έφαρμογή, ει δυνατόν, όμοιομόρφου λογιστικού συστήματος εις τὰς Κοινότητες.

3) Σκέψεις ένοποιήσεως δικαιωμάτων Ναών και δικαιωμάτων Ιεροπραξιών εις πόλεις εις τὰς όποίας ύπάρχουν πλείονες της μιᾶς Κοινότητες.

Οί πόροι ούτοι εξασφαλίζονται με κληροδοτήματα και γενναίας δωρεάς. Αυτό γίνεται με τὰ Ιδιοσυντήρητα Άμερικανικά Κολλέγια και Πανεπιστήμια, πολλά των όποίων έχουν περιουσίας κολοσσιαίας, αυτό γίνεται εις πολλά άλλα μέρη του κόσμου, άκόμη και εις την πατρίδα μας Έλλάδα, πολλά εκπαιδευτικά Ιδρύματα της όποίας συντηρούνται από κληροδοτήματα Μεγάλων Εύεργετών.

Όταν οί όμογενείς μας άρχίσουν νά προικοδοτούν την Θεολογικήν μας Σχολήν, την Άκαδημίαν του Άγίου Βασιλείου και τὰ άλλα εκπαιδευτικά Ιδρύματα των όποίων έχουμε ανάγκην και τὰ όποία πρέπει νά άποκτήσωμεν, τότε ήμπορούμεν νά έιμεθα θέβαι οτι ή διατήρησις και διαιώνισις των Ιερών

Γ' ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

1) Σκέψεις Ιδρύσεως Όρφανοτροφείου άρρένων.

2) Γηροκομείον (Ιεραποστολή).

3) Γενίκευσις του θεσμού των Φιλοπτ. Άδελφοτήτων και εις Κοινότητας όπου δέν ύπάρχουν τοιαύται.

Δ' ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

1) Γενίκευσις της Παιδείας (Ίδρυσις Έλληνικών Σχολείων όπου δέν ύπάρχουν τοιαύτα).

2) Έπέκτασις της Παιδείας εις περισσότερα έτη.

3) Βελτίωσις της Εκπαιδεύσεως. (Κατάλληλα βιβλία, κατάλληλαι αίθουσαι).

4) Βελτίωσις της θέσεως των διδασκάλων.

5) Εκπαιδευτικοί Σύνδεσμοι. (Έπόπται των σχολείων κατά μικράς περιφερείας).

6) Έπέκτασις των ΓΛΩΣΣΙΚΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ και εις άλλας τάξεις.

7) Προπαγάνδα υπέρ της Έλληνικής Γλώσσης. (Οικογένεια, Έκκλησία, Σχολείον, Κοινωνία).

8) Προσπάθεια άνεγέρσεως Ημερησίων Σχολείων εις μεγάλας πόλεις έχουσας Ικανόν πληθυσμόν Έλλήνων.

9) Social Security των διδασκάλων.

Ε' ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ

1) Ανακοίνωσις επί της μέχρι τουδε Κατηχητικής δράσεως υπό του Τμηματάρχου του Κατηχητικού Τμήματος της Ι. Αρχιεπισκοπής.

2) Βλέψεις διά τὸ μελλοντικόν Πρόγραμμα.

ΣΤ' ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΝΕΟΛΑΙΑΣ, ΤΥΠΟΥ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ

1) Ανακοίνωσις επί του Προγράμματος και του μέχρι τουδε έπιτελεσθέντος έργου εις τὰ δύο ταύτα Τμήματα υπό του Διευθυντού του Γραφείου Νεολαίας, Τύπου και Πληροφοριών.

2) Κοινοτικά Κέντρα.

3) Νεολαία.

και όσίων μας είναι έξησφαλισμένη. Έως τώρα δέν είδομεν δυστυχώς τοιαύτας γενναίας χειρονομίας, μολοντί άρκετούς όμογενείς ηνόνησεν έξαιρετικώς ή τύχη, και οί όποίοι θά ήμπορούσαν πριν άπέλθουν από τόν κόσμον τούτον, νά συνδέσουν τὰ όνόματά των με τὰ Ιερά μας Ιδρύματα. Άς έλπίσωμεν όμως, ότι τὸ Έλληνικόν Έθνος τὸ όποιον άνέδειξε τούς Άθέρωφ, Σίνας, Τσάιτας, Βαλλιάνους, Ριζάρas, Συγγρούς, και όλον τόν γαλαξίαν των Μεγάλων Έθνικών Εύεργετών, δέν έστειρευσεν εις πατριωτισμόν και φιλογένειαν και ότι θά άναδειχθούν τοιοῦτοι Εύεργέται και έδω εις την Άμερικήν, οί όποίοι θά άποθανάτισουν τὰ όνόματά των, εύεργετούντες τὰ Ιερά Ιδρύματα και τὰ εκπαιδευτήριά μας.

Η ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΗ ΜΑΣ ΠΑΙΔΕΙΑ

ΕΝΑ ΜΕΛΕΤΗΜΕΝΟΝ ΕΡΓΟΝ ΚΑΙ ΜΙΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Ἡ Κληρικολαϊκὴ πλησιάζει καὶ ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ, σάν ὁ πνευματικὸς ἡγέτης καὶ συνάμα σάν ἐντολοδόχος τῆς, θὰ δώσῃ τὸν ἀπολογισμὸ τοῦ ἔργου τῆς καὶ προφανῶς θὰ εἰσηγηθῇ τὴν ἔγκρισιν συμπληρωματικῶν μέτρων γιὰ τὴν ὁλοένα καὶ πιὸ ἐπιτυχὴ ἐκπλήρωσιν τῆς μεγάλης τῆς ἀποστολῆς.

Ὅσοι ἐξήσαμε καὶ ζοῦμε ἀπὸ κοντὰ τὶς προσπάθειες τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, εἴμεθα βέθαιοι, ὅτι ὁ ἀπολογισμὸς αὐτός, στηριγμένος στὰ πράγματα, θὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς ἐντολεῖς, θὰ τύχῃ τῆς ἐγκρίσεως τῶν καὶ θὰ τοὺς ὑποκινήσῃ σὲ νέες θετικὲς ἀποφάσεις.

Δὲν εἶμαι πάντως ὁ ἀρμόδιος γιὰ νὰ ὁμιλῶ γιὰ τὸ ἔργο καὶ τὰ ἐπιτεύγματα τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν καὶ τμημάτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας. Τὸ καθήκον τοῦτο καὶ τὸ προνόμιον μαζὺ ἀνήκει στοὺς ἀμέσως ὑπευθύνους. Αἰσθάνομαι ὅμως τὴν ἀνάγκη, σάν ἐκπαιδευτικὸς στὴν ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ κυρίως σάν μέλος τῆς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς τῆς Κατηχητικῆς Παιδείας πού ὥρισεν ἡ Κληρικολαϊκὴ, νὰ σημειώσω σὲ γενικὲς γραμμὲς μερικὲς σκέψεις μου γιὰ τὸ ἔργον τοῦ Τμήματος Κατηχητικῆς Παιδείας, ὅπως τὸ ἔργον αὐτὸ τὸ εἶδα καὶ τὸ ἐξῆσα ἀπὸ πολὺ κοντὰ.

Ἡ κατηχητικὴ παιδεία εἶναι ἀσφαλῶς μιὰ σημαντικὴ πλευρὰ τῆς ὅλης ἐθνικοθρησκευτικῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν ὁμογενῶν μας. Στὸν ἀγῶνά τῆς ἡ ὁμογένεια νὰ διατηρήσῃ τὸν φυλετικὸ τῆς χαρακτῆρα καὶ συνάμα νὰ μετέχῃ δημιουργικὰ στὴν πολὺπλευρῃ καὶ καὶ τόσο ἐντονῇ ἐθνικῇ, κοινωνικῇ καὶ πνευματικῇ ζωῇ τῆς χώρας αὐτῆς, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ σταθῇ μὲ ξεχωριστὴ προσοχὴ στὸ πρόβλημα τῆς εἰσαγωγῆς τῶν παιδιῶν μας στὴ θρησκεία τῶν πατέρων μας καὶ νὰ ὑποβάλλῃ καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ σ' αὐτὰ τοὺς δικούς μας τρό-

ῥυθμοὺς Φ.Ι.Λ. Δ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

ποὺς θρησκευτικῆς λατρείας, ὅπως τοὺς τρόπους αὐτοὺς καθώρισαν τὰ ἱερά κείμενα καὶ τοὺς ἀποκρυστάλλωσεν ὀριστικὰ ἡ αἰωνόβια παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας μας.

Γνωρίζουν καλὰ οἱ ὁμογενεῖς τὸν ἠθικοπλαστικὸν χαρακτῆρα τῆς πίστεως στὴ δικιά μας θρησκεία καὶ τὴν ἀποφασιστικὴν τῆς ἐπίδρασιν γιὰ τὴν διάπλασιν τῆς προσωπικότητος σύμφωνα μὲ πρότυπα ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὶς ἑλληνοχριστιανικὲς ἀξίες ἀτομικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς. Γνωρίζουν ἐπίσης καλὰ ὅλοι τοὺς μεγάλους κινδύνους πού ἐπαπειλοῦν τὸν νέο ὁμογενῆ, ἀν αὐτὸς ἀπὸ μικρὸς ἀφεθῇ ἀκαθοδήγητος μέσα στὸ περιβάλλον τοῦτο, στὸ ὁποῖο δροῦν ἕνα πλῆθος ἰσχυρῶν καὶ συχνὰ ἀντιμαχομένων παραγόντων. Ὁ ἐχθρὸς μὲ τὴν μορφή πάντα μιᾶς ξένης θρησκευτικῆς ὁμάδας ἢ δοξασίας, ἐλλοχεύει σὲ κάθε γωνιά γιὰ νὰ ἀρπάξῃ καὶ νὰ κἀνῃ δικό της τὸν δικό μας νέο, νὰ ἀλλοιώσῃ τὰ φυλετικὰ του χαρακτηριστικά, γιὰ νὰ χαθῇ ἔτσι τελικὰ ὁ νέος αὐτὸς ἀπὸ τὸν κύκλο τῆς ὁμογενείας μας, τὴν καταγωγὴ τῆς ὁποίας τὴν σέβεται ὀλόκληρη ἡ πνευματικὴ ἀνθρωπότητα καὶ πού στὴν ἐκπολιτιστικὴ τῆς ἀποστολῇ λογαριάζουν ὅλοι γενικὰ ὅσοι παρακολουθοῦν μὲ προσοχὴ τὶς πολιτιστικὲς τάσεις καὶ ἀνεξίχνιστες πού σημειοῦνται σήμερα στὴ ζωὴ τῆς χώρας αὐτῆς.

Ἀλλὰ αἱ ἐπιδιώξεις καὶ οἱ σκοποὶ τῆς παιδείας, γενικῆς καὶ εἰδικῆς, ὅσον κι' ἂν θεωρητικὰ εἴ-

ναι ἀποσαφηνισμένοι, ζητοῦν γιὰ τὴν πραγματοποιήσιν τῶν σαφῆς πρόγραμμα καὶ μέσα ἀφθονα καὶ κατάλληλα. Ἡ ἀρχὴ αὐτῇ ἰσχύει, προφανέστατα, καὶ γιὰ τὴν κατηχητικὴν παιδεία. Γιὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς ὁμίλησαν καὶ ὁμιλοῦν πολλοί. Ἐκεῖνο ὅμως πού ὡς τώρα ἔλειπεν ἦταν κυρίως, ὅπως ἐλέχθη, τὸ πρόγραμμα τῆς σχολικῆς πράξεως καὶ τὰ ὀργανικῶς μὲ τοὺς τεθέντας σκοποὺς διδακτικὰ μέσα.

Ἡ ἑλλειψὶς αὐτὴ ἔχει ἤδη καλυφθῇ χάρις στίς μεθοδικὰ ἐνέργειες καὶ τὰ πρακτικὰ μέτρα τοῦ Τμήματος τῆς Κατηχητικῆς Παιδείας. Τὸ Τμήμα αὐτό, ἀκολουθώντας συγχρονισμένως ἀπόψεις ἐπάνω στὸ θέμα, ἐπροχώρησε στὴν λήψι μιᾶς σειρᾶς καλομελετημένων καὶ συστηματικῶν μέτρων ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα ἡ σύγγραφη εἰδικῶν κατηχητικῶν βιβλίων καὶ ἡ προετοιμασία τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ εἶναι τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ καὶ τὰ πιὸ ἀξιοσημείωτα.

Τὰ κατηχητικὰ βιβλία τοῦ Κατηχητικοῦ Τμήματος ἔχουν τεθῇ ἤδη στὴν ὑπηρεσίᾳ τοῦ κατηχητικοῦ σχολείου, σύντομα δὲ θὰ ἐκδοθῶν καὶ θὰ ἐκδίδωνται ἐν συνεχείᾳ καὶ ἄλλα, ὥστε νὰ συμπληρῶνται κανονικὰ οἱ διάφοροι κύκλοι καὶ βαθμοὶ τῆς εἰδικῆς αὐτῆς παιδείας. Τὰ βιβλία αὐτὰ προφανέστατα, εἶναι τὰ καλύτερα πού ἔχουν ἐκδοθῇ ὡς τώρα, μποροῦν δὲ νὰ σταθοῦν δίπλα στὰ πιὸ καλὰ διδακτικὰ βιβλία τοῦ εἶδους αὐτοῦ πού ἔχουν ἐτοιμάσει

Ἐπίγραμμα στὸ Μιχ. Ι. Γαλανό

Στὸν δρόμο τὸν πελώριο τοῦ Θεοῦ Λόγου γίγαντας.

Δὲν στάθηκε ἡ σκέψι σου στιγμῇ.

Πόνεσες ὅσο λίγοι τὸν ἀδόϋλωτο Λαὸ μας

Σὲ καταιγίδες καὶ σὲ ἡλιόλουστα, Ὅρμη.

ΣΗΦΗΣ ΚΟΛΛΙΑΣ

θρησκευτικές ομάδες με πλουσιώτερη από μᾶς πείρα και με ἀπείρως ἀφθονώτερα τὰ ὕλικά μέσα. Ἀρκετὲς μάλιστα ἐκκλησίες καὶ ἐδῶ καὶ στὸ ἐξωτερικὸ ἀκόμη, δέχτηκαν τὰ βιβλία αὐτὰ σὰν ὑποδειγματικά καὶ ἐζήτησαν ἀρμοδίως τὸ δικαίωμα νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ περιεχόμενο καὶ τὴν κατὰξίν του, προσαρμόζοντάς τα φυσικά στὶς δικές των συνθήκες καὶ ἀνάγκες. Τὸ περιεχόμενό των εἶναι ὄντως μελετημένο με τὸ δέυμάτι δασκάλου με ψυχολογική καὶ παιδαγωγική κατάρτισιν τόσο θετική, ὅσο πηγαῖο καὶ ἀβίαστο παρουσιάζεται καὶ τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα μαζί με τὴν ἐδραία πίστιν πού ἐμπνέουν καὶ διαποτίζουν ὁλόκληρο αὐτὸ τὸ περιεχόμενο. Ἡ γλῶσσα ἐπίσης, Ἑλληνική καὶ Ἀγγλική, εἶναι στρωτή, ὁμαλή, κοντὰ στὶς ἱκανότητες τῶν παιδιῶν καὶ ἡ ὅλη περιγραφή τοῦ θρησκευτικοῦ ἱστορήματος ἀπλή καὶ ὑποβλητική. Μερικὰ μέρη μάλιστα ξεπερνοῦν τὸ ἄρτιο καὶ φτάνουν στὸ σύνορο τῆς πιὸ καλῆς παιδικῆς λογοτεχνίας. Ἡ εἰκονογράφησις ἐπίσης εἶναι ἐκδήλως ἄρτια. Σύνθεσις καὶ χρώματα εἶναι τόσο ταιριαστά με τὸ χαρωπὸ καὶ συνάμα ὑποβλητικὸ ἱστόρημα. Εἰκονογράφησις πιὸ κοντὰ στὴν Βυζαντινὴ μας τεχνοτροπία θὰ ταίριαζε πιὸ πολύ; Ἐλέχθη κάτι παρόμοιο, ἀλλὰ ἡ ἀποψὶς δὲν εἶναι ἴσως θάσιμη. Τὸ παιδί ἔχει δικές του καλλιτεχνικές προτιμήσεις καὶ τὰ ζωηρὰ χρώματα μαζί με μιὰ ἐκφραστική καὶ δυναμική σύνθεσιν εἶναι ἀσφαλῶς πολὺ πιὸ κοντὰ στὴν παιδικὴ ψυχολογία. Εἰδικώτερα μάλιστα τὸ δικό μας παιδί ἐδῶ εἶναι πολὺ ἐξοικειωμένο με τὴ ζωηρὴ εἰκόνα, αὐτὴ τοῦ τὴν προσφέρουν ἀφθονα σὲ κάθε του ἔντυπο καλλιτέχνης με πλούσια ψυχολογική καὶ παιδαγωγική πείρα. Ἀλήθεια, τὰ νέα αὐτὰ κατηχητικά βιβλία εἶναι ἕνα πραγματικὸν ἀπόκτημα καὶ ἡ δαπάνη γιὰ τὴν ἐκδοσὶν του, πού θαρύνει τὸ δεκαδολλάριο, δικαιολογεῖται ἀπολύτως. Μιὰ σειρά ἐπιστολῶν ἱερέων,

**“Ὅσοι διαβάξουν
τὸ Περιοδικόν μας
καὶ ὠφελοῦνται
ἀπὸ αὐτό
ἄς ἐργασθοῦν
νὰ ἐγγράψουν
συνδρομητὰς
εἰς αὐτό.**

διδασκάλων, κατηχητῶν καὶ κατηχητριῶν, πού ἀπὸ ἐνδιαφέρον σὰν ἐκπαιδευτικὸς καὶ σὰν μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς ἐζήτησα νὰ ἰδῶ ἀπὸ τὸν προϊστάμενον τοῦ Τμήματος καὶ συγγραφέα τῶν βιβλίων κ. Ἀγγελᾶτον, ὁμιλοῦν με ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὰ κατηχητικά βιβλία. Καὶ ὅταν ὁ ἴδιος ὁ δάσκαλος ὁμιλεῖ γιὰ τὴν ποιότητα τῶν μέσων διδασκαλίας, ἡ γνώμη του εἶναι ἡ πιὸ θετική καὶ ἡ πιὸ ἔγκυρος. “Ὅλα ἦδη πείθουν ὅτι καὶ τὰ βιβλία πού σύντομα πρόκειται νὰ ἐκδοθοῦν, θὰ γίνουν δεκτὰ με τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμό.

Τὸ καλὸ ὅμως κατηχητικὸ βοήθημα εἶναι ἕνας μόνον ἀπὸ τοὺς εὐνοϊκοὺς παράγοντας γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς κατηχητικῆς παιδείας. Ὁ ἄλλος παράγων, ὁ βασικὸς παράγων, εἶναι ὁ δάσκαλος, ὁ κατηχητὴς καὶ ἡ κατηχήτρια. Δὲν εἶναι φυσικὰ τῆς στιγμῆς αὐτῆς νὰ ἀναφερθοῦμε στὸ ποιόν, στὰ προσόντα τοῦ καλοῦ δασκάλου. Ἡ κοινὴ ἐμπειρία ἔχει ἤδη ὑπογραμμίσει καὶ ἐξάρει τίς ἀρετὲς πού πρέπει νὰ κοσμοῦν ἐκεῖνον πού ἀναλαμβάνει τὴν εὐθύνη νὰ μορφώσῃ τὸ παιδί. Μποροῦμε πάντως νὰ εἰποῦμε ἐδῶ ὅτι, δίπλα στὶς ἀρετὲς τοῦ καλοῦ δασκάλου, ὁ ἐθελοντὴς κατηχητὴς διαθέτει συγχρόνως τίς σπάνιες ἀρετὲς τοῦ ἐθελοντοῦ, τὴν ἀνιδιοτέλεια δηλαδή καὶ ἐπάνω ἀπ’ ὅλα τὴν θερμὴν πίστιν στὸν σκοπὸ πού ὑπηρετεῖ, στὴν ἀποστολὴ τοῦ κατηχητικοῦ σχολείου.

Πρὸς τὸν κατηχητὴν αὐτὸν ἐ-

στράφη ὅλη ἡ προσοχή καὶ ὅλη ἡ στοργὴ τοῦ Τμήματος. Ἔτσι, μαζί με τὰ ἄλλα βιβλία πού προορίζονται γιὰ τὸ παιδί, τὸ Τμήμα τῆς Κατηχητικῆς Ἐκπαιδεύσεως ἔσπευσε νὰ θέσῃ στὴν διάθεσιν τοῦ διδάσκοντος τὸ εἰδικὸ βοήθημα «Οἱ Φίλοι τοῦ Ἰησοῦ». Καὶ τὸ βιβλίο τοῦτο, στηριγμένο ἐπίσης σὲ πολὺ συγχρονισμένες καὶ ἔγκυρες διδακτικὲς ἀρχές, παρέχει ἀπλᾶ, συστηματικά, στὸν κατηχητὴ τίς πιὸ ψυχολογημένες ὁδηγίες καὶ διαγράφει συστηματικὰ τὴν ὁρθὴ μέθοδο διδασκαλίας. Τὸ βιβλίο τοῦτο ἔχει ἥδη θαυτάτα ἐκτιμηθῇ ἀπὸ τοὺς φιλοτίμους ἐργάτες τοῦ κατηχητικοῦ σχολείου.

Στὸ σημείωμα τοῦτο πού ὑπαγορεύεται μόνον καὶ μόνον ἀπὸ τὴ θάθειά ἐκτίμησιν σὲ μιὰ φιλότιμη, μελετημένη, καλὰ ὀργανωμένη προσπάθεια, εἶναι σκόπιμο νὰ ἀναφέρωμε τὴν ἴδρυσι καὶ τὴν λειτουργία στὴν Ἀρχιεπισκοπὴ τοῦ Ἀνωτέρου Φροντιστηρίου Κατηχητῶν. Στὸ Φροντιστήριό αὐτό, τὸ πρῶτο στὸ εἶδος του, ἐφοίτησαν μερικὲς δεκάδες κυρίως κατηχητριῶν. Τὸ Τμήμα Κ. Σ. καὶ ὁ Σύλλογος τῶν Κατηχητῶν ἐπεξεργάσθησαν καὶ ἔθεσαν σὲ ἐφαρμογὴν ἕνα εἰδικὸ πρόγραμμα διδασκίας ὕλης, παρμένης κυρίως ἀπὸ τὸν κύκλο τῆς διδασκτικῆς, τῆς ψυχολογίας τῆς θρησκείας, τῆς ἱστορίας τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς ὄντως πλατειᾶς παιδαγωγικῆς φιλολογίας γύρω ἀπὸ τὸ κατηχητικὸ σχολεῖο. Ἐπίσης προσεπάθησαν νὰ χρησιμοποιήσουν μεθόδους διδασκαλίας καὶ μελέτης συνταιριασμένες με τὴν ἡλικία καὶ τὴν ὄντως πλατειὰ καὶ ἐνδιαφέρουσα γενικὴ μόρφωσιν τῶν φιλοτίμων αὐτῶν φοιτητριῶν. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς πρώτης αὐτῆς πειραματικῆς τρόπου τινὰ προσπάθειας στάθηκαν σημαντικὰ, προφανέστατα δὲ μιὰ νέα προσπάθεια πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν μπορεῖ τώρα νὰ στηριχθῇ σὲ πιὸ πλατειὲς θάσεις, νὰ ἀπευθυνθῇ σὲ περισσότερες κατηχήτριες καὶ κατηχητὰς καὶ νὰ σταθῇ ἀκόμη πιὸ ἐπιτυχὴς καὶ ἀποδοτικὴ.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ ΚΑΙ Η ΔΥΣΙΣ

(Συνέχεια)

Ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τῆς ἀλληλογραφίας Βασιλείου μετὰ τῶν Δυτικῶν ὑπῆρξεν, ὁ Δάμασος Α', ὁ ὁποῖος κατέλαβε τὸν θρόνον τῆς Ρώμης κατόπιν μεγάλης πάλης μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Οὐρσικίνου. Εἰς τὴν πάλην ταύτην ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν, ὅτι ὁ Δάμασος δὲν ἐδίστασε ἀκόμη καὶ νὰ φυλακίσῃ, καὶ νὰ μεταχειρισθῇ καὶ ἄλλα ἀθέμιτα μέσα, θασανιστήρια καὶ φόβους ἀκόμη, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν του. (Milman H. H. History of Latin Christianity, N. Y. τομ. Α', σελ. 111 καὶ ἐφεξῆς). Χαρακτηρίζεται δὲ καὶ ὡς ὑπερήφανος (The New Schaff - Herzog Encyclopedia, Τόμ. Γ', σελ. 345) ἀλλὰ καὶ προστάτης τῶν γραμμάτων.

Πρὸς αὐτὸν καὶ τοὺς ἐπισκόπους αὐτοῦ ἀπετάθη, ὁ Βασίλειος, πρὸς βοήθειαν, περὶ τὸ 373 - 4. Ἄλλ' ὁ ὑπερήφανος Δάμασος ἀπήντησε μόλις μετὰ ἓν ἔτος, ζητῶν ἀπὸ τὸν Βασίλειον καὶ τοὺς ὁμόφρονας αὐτοῦ νὰ ὑποβάλουν αἴτησιν διὰ τῆς ὁποίας νὰ ζητοῦν βοήθειαν ἐκ μέρους τῶν Δυτικῶν καὶ πρὸς σύγκλησιν συνόδου. «Ὁ Βασίλειος», παρατηρεῖ ὁ ἱστορικὸς Κίδδ, «ἀσφαλῶς θὰ ἐδοκίμασε μεγάλην ἀπογοήτευσιν μετὰ τὴν ψυχράν καὶ ἀγενῆ ταύτην ἀπάντησιν τοῦ Δαμάσου εἰς τὴν ζητουμένην βοήθειαν.» (Kidd, History of the Christian Church, τόμ. Β', σελ. 263). Καὶ πράγματι ἐνῶ ὁ Βασίλειος ἐπερίμενεν ἀντιπροσώπων ἐπισκόπων, διὰ νὰ ἀποτελέσουν σύνοδον μετὰ τῶν ἀνατολικῶν, ὁ Ρώμης τοῦ στέλλει ἓνα διάκονον, τὸν Εὐάγριον, διάκονον τῆς Ἀντιοχείας. (Πρὸβλ. Deferrari R. J. St. Basil's Letters, τόμ. Β', σελ. 322, ὑποσ. 1). Φαίνεται δέ, ὅτι, λόγῳ τῆς διαγωγῆς ταύτης τοῦ Δαμάσου, τὰ πράγματα ξμειναι στάσιμα πρὸς στιγμήν.

Ἐξ ἀφορμῆς ὅμως τοῦ Πρεσβυτέρου τῆς Δύσεως Σαγκτισίμου, ὅστις εὕρισκετο εἰς Μικράν Ἀρμενίαν καὶ Συρίαν, ὁ Βασίλειος συνήντησε αὐτὸν καὶ τοῦ ἔδωκε τὰς ζητηθείσας ὑπογραφάς. «Ὅτε δὲ ὁ Δάμασος τὰς ἔλαβε συνεκάλεσε σύνοδον τὸ 374, εἰς τὴν ὁποίαν κατεδικάσθησαν οἱ αἰρετικοὶ Ἀρειοί, Μάρκελλος, Ἀπολλινάριος καὶ Μακεδόσιος. Ἄλλ' ὁ Βασίλειος ἠλπίζεν ὅτι ἡ σύνοδος αὕτη θὰ ἀπεφάσιζε καὶ διὰ ἄλλα δύο ζητήματα, πρῶτον, ὅπως μὴ γίνωνται δεκτοὶ εἰς ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν οἱ ἐκ τῆς ἀνατολῆς προερχόμενοι Ἱεράρχαι πρὶν ἢ οἱ Δυτικοὶ λάβουν ἐπιστολάς παρὰ ἐμπόστων ἀνατολικῶν ἱεραρχῶν περὶ τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν τοιούτων καὶ δεύτερον, ὅπως ἡ Δύσις ἀναγνωρίσῃ τὸν Μελέτιον, ὡς τὸν νόμιμον καὶ κανονικὸν Ἐπίσκοπον Ἀντιοχείας. Ἄλλ' ὁ Δάμασος ἠγνόησε τὰ δύο ταῦτα σπουδαῖα ζητήματα πρὸς μεγάλην λύπην τοῦ Βασιλείου. Καὶ ὅχι μόνον τοῦτο, ἀλλ' ἐχαράκτηρισε τὸν Μελέτιον σχισματικὸν καὶ αἰρετικόν(1)

Τοῦ Αἰδ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΣΟΥΜΑ

Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Brookline

Μία ἀκόμη ἀποστολὴ ἐστάλη, ὑπὸ Βασιλείου, πρὸς τοὺς Δυτικοὺς μετὰ πολλὰς ἐπιστολάς. Εἰς αὐτάς, ὁ Βασίλειος, παραπονεῖται διότι ἀκόμη οἱ Ἀνατολικοὶ Ὁρθόδοξοι δὲν ἔτυχον οὐδεμιᾶς βοήθειας ἐκ μέρους τῶν Δυτικῶν. Μόνον ὅταν ἔλθουν αὐτοπροσώπως θὰ τοὺς συμπαθήσουν. «Μόνον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν θέα», γράφει ὁ Βασίλειος, «κινήσειεν ὑμᾶς εἰς συμπάθειαν». (Ἐπιστολὴ 242, ἐνθ' ἄνωτ., τόμ. Γ' σελ. 429). Ἐπαναλαμβάνει καὶ διεκτραγωδεῖ τὴν κατάστασιν τῆς ἀνατολῆς, ὡς ἔπραξε σχεδὸν εἰς ὅλας τὰς πρὸς αὐτοὺς ἐπιστολάς· περιγράφει τὸν διωγμὸν τὸν ὁποῖον οἱ Ποιμένες καὶ ὁ λαὸς ὑφίστανται ἐκ μέρους τῶν ἀντιφρονούντων. Οἱ ἱεράρχαι δὲν δύνανται νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὰ ποίμνια αὐτῶν, διότι ὑπάρχει φόβος νὰ ἀπολεσθοῦν,

«οὐτ' ἀποδημίας ἐσμέν κύριοι... εἰ γὰρ τις πρὸς τὸ θραχύτατον τῆς Ἐκκλησίας ἑαυτοῦ ἀποσταίῃ ἐκδότους ἀφήσει τοὺς λαοὺς τοῖς ἐφεδρεύουσιν». (Αὐτόθι).

Ἐδῶ ἔπαυσαν αἱ ἀποστολαὶ καὶ ἐπιστολαὶ τοῦ Βασιλείου πρὸς τὴν Δύσιν, χωρὶς νὰ ἐπιφέρουν καμμίαν βοήθειαν ἐκ μέρους τῶν Δυτικῶν. Εἶναι ἀληθές, ὅτι πολλὰ ἠδύναντο νὰ γίνουν. Τοῦτο ὀφείλεται παρατηρεῖ, ὁ Βασίλειος, εἰς τὴν Δυτικὴν ὁφρὺν καὶ καχυποψίαν. Οἱ ὑπερήφανοι, λέγει ὁ Βασίλειος, γίνονται περισσότερον ὑπερήφανοι ὅταν τοὺς παρακαλῇ διὰ κάποιαν ἀνάγκην, καὶ ἐπισφραγίζει τὴν ἐπιστολήν του ἐκείνην πρὸς φίλον του μετὰ τὰ ἐξῆς ἐπιγραμματικά,

«τῷ ὄντι γὰρ θεραπευόμενα τὰ ὑπερήφανα ἦθη ἑαυτῶν ὑπεροπτικώτερα γίνεσθαι πέφυκε, καὶ γὰρ ἔαν μὲν Ἰασθῇ ἡμῖν ὁ Κύριος, ποίας ἐτέρας προσθήκης δεόμεθα· ἔαν δὲ ἐπιμείνῃ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ποί α θ ο ἡ θ ε ι α ἡ μ ῖ ν τ ῆ ς δ υ τ ι κ ῆ ς δ ο φ ρ ὺ ο ς ; οἱ τὸ ἀληθές οὔτε ἴσασιν, οὔτε μαθεῖν ἀνέχονται, ψευδέσι ὑπονοίαις προειλημμένοι...» Ἐπιστολὴ 239, πρὸβλ. ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 418).

Αἱ σχέσεις λοιπὸν τοῦ Βασιλείου μετὰ τῶν Δυτικῶν Ἐπισκόπων τῆς Ρώμης καὶ τῶν λοιπῶν, δὲν εἶχον οὐδὲν πρακτικὸν ἀποτέλεσμα. Ἀπέτυχον οἰκτρότατα. Αἱ ἀποστολαὶ αὐτοῦ καὶ τῶν Δυτικῶν ἐγένοντο διὰ διακόνων κυρίως, ἀντὶ ἐπισκόπων, ὡς θὰ ἦτο πρέπον. Ἀπὸ τὰς σχέσεις αὐτάς δὲν βλέπομεν οὐδὲ ἶχνος τοῦ λεγομένου Πρωτείου τοῦ Ρώμης. Μᾶλλον βλέπομεν, ὅτι ὁ Βασίλειος ἀπευθύνεται περισσότερον πρὸς τοὺς Δυτικοὺς Ἐπισκόπους ἐν γένει καὶ ὅχι ἀποκλειστικῶς πρὸς τὸν Ρώμης. Τοῦς ὀνομάζει ἀδελφούς, συλλειτουργούς, ὁμοψύχους. Ὁ

Πάπας θεωρείται εἰς ἐξ αὐτῶν, ἀρχηγὸς αὐτῶν «κορυφαίος».

Ὁ θεολόγος ἱστορικὸς Putter ἐπιμένει, ὅτι ὁ Βασίλειος δὲν ἐθεώρει τὸν Ρώμης «θείῳ δικαίῳ μονάρχῃ τῆς Ἐκκλησίας». Ἐθεώρει μὲν αὐτὸν ἰσχυρὸν Ἐπίσκοπον τῆς Δύσεως, ἀλλ' ἀδελφόν, πρὸς τὸν ὁποῖον δὲν ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ὑποταγῇ. (Primitive Saints and the See of Rome, London, 1900, σελ. 263). Καὶ ὁ Γάλλος Fialon τὸ αὐτὸ τονίζει, ὅτι ὁ Βασίλειος ἔγραφε πρὸς ἴσον, πρὸς σύμμαχον ἔχοντα ἀνάγκην βοήθειας. (Etude sur St. Basile, σελ. 79).

Ἀπέθανεν ὁ Βασίλειος, ὄχι ἀπὸ τὰς προσβολὰς τῶν ἐναντίων, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ τοῦ ὑπερασκητικοῦ θίου, ὅστις ἐκλόνισε τὴν ὑγείαν του καὶ κατόπιν μακρὰς παθήσεως τῶν νεφρῶν παρέδωσε τὸ πνεῦμα του πρὸς Κύριον, εὐρισκόμενος εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας του. Τὴν εἰρήνην, τὴν ὅποιαν τόσον περιπαθῶς ἐζητεῖ διὰ τῆς συγκλήσεως Οἰκουμενικῆς συνόδου, δὲν κατάρθωσε νὰ ἴδῃ. Τοὺς καρποὺς ὅμως τῶν μεγάλων προσπαθειῶν του εἶδον οἱ ὁμόφρονες αὐτοῦ καὶ διὰ τὸ ἐπιστήθιος φίλος του Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, ὅστις, ὥς Ἐπίσκοπος τῆς Κωνσταντινουπόλεως παρεκάθησεν εἰς τὴν Δευτέραν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ἥτις κατεδίκασε τὸν Πνευματομάχον Μακεδόνην, τὸν Ἀπολλινάριον, Εὐνόμιον, Σαβθέλιον, Μάρκελλον καὶ ἄλλους ὁμόφρονες αὐτῶν. Σημειώσεως ἄξιον εἶναι, ὅτι εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν αὐτὴν Σύνοδον, προήδρευεν ὁ αἰρετικὸς καὶ σχισματικὸς, κατὰ τοὺς Δυτικούς, Μελέτιος ὁ Ἀντιοχείας, καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. Οὐδεὶς δὲ ἐκ τῶν Δυτικῶν παρέστη, οὔτε ὁ Πάπας Δάμασος, οὔτε ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ. Καὶ ὅμως καὶ αὐτοὶ οἱ Δυτικοὶ ἀνεγνώρισαν αὐτὴν θραδύτερον ὡς Οἰκουμενικὴν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶναι ἐναντίον τῆς δοξασίας των, ὅτι τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους καλεῖ ὁ Πάπας. Ἰδοὺ λοιπὸν τραγὴ ἀπόδειξις, ὅτι ὄχι μόνον ὁ Βασίλειος, ἀλλ' οὐδὲ ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὁ Γρηγόριος ὁ Νύσσης, ὁ Μελέτιος Ἀντιοχείας, ὁ Κύριλλος Ἱεροσολύμων καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀξιόλογοι Ἐπίσκοποι τῆς Ἀνατολῆς, τὸν ἀριθμὸν 150, ἀνεγνώρισαν τὰ δῆθεν διοικητικὰ προνόμια τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης, ἀλλὰ μᾶλλον πρεσβεῖα τιμῆς, τὰ ὁποῖα ἔδωσαν καὶ εἰς τὸν Κωνσταντινουπόλεως διὰ τοῦ Γου Κανόνος:

«Τὸν μὲν τοι Κωνσταντινουπόλεως Ἐπίσκοπον ἔχειν τὰ πρεσβεῖα τῆς τιμῆς μετὰ τὸν τῆς Ρώμης Ἐπίσκοπον διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν Νέας Ρώμης».

Ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος δὲν φαίνεται νὰ ἦλθεν εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν Δυτικῶν, ἀλλὰ καὶ δὲν ὑπῆρχε οὐδεμία ἀνάγκη. Μὲ τὴν ἀνάρρησιν τοῦ ἀξίου καὶ δυναμικοῦ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον τοῦ Βυζαντίου, καὶ διὰ τῆς συγκλήσεως τῆς Β' Οἰκουμενικῆς συνόδου ἐπῆλθεν κάποια εἰρήνη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν

τῆς ἀνατολῆς, καίτοι τὸ πολύκροτον καὶ ὀχληρὸν Μελετιανὸν σχίσμα ἐξηκολούθησεν ὀλίγον ἀκόμη.

Οἱ Δυτικοὶ ὅμως παρ' ὀλίγον νὰ δημιουργήσουν νέον σχίσμα μὲ τὸν Μάξιμον τὸν Κυνικόν, καὶ Ἀλεξανδρέα, ὅστις καίτοι τόσον περιεποιήθη ὑπὸ τοῦ Γρηγορίου, καὶ τὸν ὁποῖον εἶχε ὁμοτράπεζον καὶ συγκάτοικον, ἐν τούτοις ἐφάνη ἀχάριστος καὶ ἠθέλησε νὰ γίνῃ ὄργανον τοῦ Ἀλεξανδρείας, καὶ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸν Ἐπισκοπικὸν θρόνον τῆς Πρωτεύουσας. Παρέλαθον λοιπὸν αὐτὸν οἱ Ἐπίσκοποι καὶ κρυφίως ἐζήτησαν νὰ τὸν χειροτονήσουν Ἐπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασαν νὰ τελειώσουν τὴν χειρονομίαν των, διότι κληρὸς καὶ λαὸς τῆς Πόλεως εἰσῆλθον εἰς τὸν Ναὸν καὶ τοὺς ἡνάγκασαν νὰ δραπετεύσουν.

Ὁ Μάξιμος οὗτος ἔγραψε τότε πρὸς τοὺς Δυτικούς καὶ τοὺς ἐζήτησε τὴν βοήθειαν αὐτῶν. Οἱ δὲ συνελθόντες εἰς τοπικὴν σύνοδον ἐν Ἀκηλυτᾷ, καὶ χωρὶς νὰ ἐξετάσουν τὰ πράγματα, ὡς ἄλλοτε τοὺς συνεβούλευεν ὁ Βασίλειος, ἐνέκριναν τὴν χειροτονίαν του ὡς ἔγκυρον, καὶ ἔφθασαν μέχρι σημείου νὰ θεωρήσουν τὸν Γρηγόριον τὸν Θεολόγον ἀντικανονικὸν Ἐπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως (!) Εὐτυχῶς ὅμως ὁ Θεοδόσιος ἠπειλήσε τὸν Μάξιμον καὶ οὗτος πρητήθη τῶν ἀξιώσεων αὐτοῦ.

Ταῦτα πάντα ἔπραττον οἱ Δυτικοὶ δεχόμενοι εἰς Ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν ἀναξίους ἄνδρας καὶ κατακρίνοντες ἀγίους ἀνθρώπους. Καὶ ὅμως ἠναγκάσθησαν νὰ διορθώσουν τὰς διαστικὰς πράξεις των. Ποῦ εἶναι λοιπὸν τὸ Πρωτεῖον τοῦ Πάπα καὶ τὸ ἀλάθητον αὐτοῦ;

Περισσότερον συμπαθεῖς καὶ βοηθητικοὶ ὑπῆρξαν οἱ Δυτικοὶ εἰς τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον, τοῦ ὁποῖου τὰς σχέσεις μετὰ τῶν Δυτικῶν ἐρχόμεθα τώρα νὰ ἐξετάσωμεν.

Ὁ Βασίλειος ἔγραψε πρὸς τὴν Δύσιν ἐξαναγκασθεὶς, ὡς εἶδομεν, ἐκ τῶν αἰρέσεων, σχισμάτων καὶ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς Πολιτικῆς ἐξουσίας εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ὅμως, δὲν εἶχε ν' ἀντιπαλάσῃ μὲ αἰρετικούς καὶ σχισματικούς, ὅσον μὲ τὴν ἐπέμβασιν τῆς Πολιτείας εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας. Τί εἶχε δηλαδὴ συμβῆ; Ὁ ἀσθενικοῦ χαρακτῆρος αὐτοκράτωρ Ἀρκάδιος, ἐκυβερνᾶτο ὑπὸ τῆς συζύγου του, τῆς πανούργου Εὐδοξίας. Αὕτη, ὡς φαίνεται, ἠθέλησε νὰ ἔχῃ καὶ τὸν Ἐπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως ὑποχείριόν της, ἀλλ' εἰς τὸν ἐπίζηλον θρόνον ἐκάθητο τότε ὁ μέγιστος τῶν ρητόρων, ὁ ὁποῖος εἶχε συγκινήσει τὰ πλήθη τῆς Ἀντιοχείας, ὅπου ἄλλοτε διετέλεσε Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος. Καὶ ἀκόμη τώρα συναρπάζει μὲ τὸ μελίρρυτον ὕψος του τὰ πλήθη τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ Χρυσόστομος φύσει μοναχὸς καὶ λιτός, καὶ ἀλύγιστος, ἅμα δὲ καὶ ἠθικός, ἠθέλησε νὰ ἐπιβάλῃ τὴν λιτότητα καὶ ἠθικότητα εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν του.

ΤΑ ΙΕΡΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΟΥ ΑΠΟΔΗΜΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

“Ας ἐρωτήσωμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας, τί κάνομεν ἐδῶ στὴν θετὴν μας πατρίδα διὰ νὰ συνεχίσωμεν τὴν ὡραίαν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος. Πολλοὶ ἀπὸ ἡμᾶς ἀρνηθήκαμε Πατρίδα καὶ θρησκείαν, καὶ ὑπεράνω πάντων ἐθέσαμεν τὸ δολλάριον. Χύνομεν ἄφθονα δάκρυα κροκοδείλου δῆθεν γιὰ τὴν πατρίδα Ἑλλάδα. Νοσταλγοῦμεν τὸν γαλάζιο τοῦ οὐρανοῦ, τὸ θελκτικὸ τοῦ κλίμα, τὰ δροσερά καὶ ἀγνά τοῦ νερά. Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν Πατρίδα δὲν ἀποδεικνύεται μὲ τὰ δάκρυα, δὲν σταματᾷ εἰς αὐτά. Ἀπαιτοῦνται ἔργα, κόποι, θυσίες οικονομικές. Ἀμαθεῖς καὶ πεπαιδευμένοι, ὅλοι μας γνωρίζομεν τὰς ὑποχρεώσεις μας πρὸς τὴν Μητέρα Ἑλλάδα, ὅπως καὶ ὅλοι μας γνωρίζομεν τὰς ὑποχρεώσεις μας πρὸς τοὺς γονεῖς μας, ἀνεξαρτήτως ἂν αὐτοὶ ᾔσαν καλοὶ ἢ κακοί. Καὶ ὅπως δὲν ἤμποροῦμεν νὰ ἀρνηθοῦμε τοὺς γονεῖς μας, ἔτσι δὲν ἤμποροῦμεν νὰ ἀρνηθοῦμε οὔτε τὴν πατρίδα ποὺ γεννηθήκαμε οὔτε τὴν θρησκείαν ποὺ ἐδιδάχθημεν. Ἐὰν δὲν εἴμεθα καλοὶ γιὰ τὴν πατρίδα ποὺ μᾶς ἐγέννησε, δὲν θὰ εἴμεθα καλοὶ γιὰ τὴν πατρίδα, ποὺ μᾶς φιλοξενεῖ. Ἐὰν ἀρνηθοῦμε τὴν θρησκείαν τὴν ὁποίαν ἀπὸ μικροὶ ἐδιδάχθημεν, δὲν θὰ εἴμεθα καλοὶ καὶ γιὰ ἄλλο δόγμα ποὺ τυχὸν ἀσπάζομεθα.

Εἶναι λοιπὸν καιρὸς νὰ συνέλθωμεν ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν ποὺ μᾶς κατέχει καὶ νὰ πλησιάσωμεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον στὴν Ἐκκλησίαν μας, στὸ Κέντρον μας, καὶ ὅλοι μαζί νὰ σκεφθοῦμεν πῶς μποροῦμεν νὰ θαδίσωμεν πρὸς τὴν πρόοδον πρὸς δόξαν τῆς Μητέρας Ἑλλάδος. Ἀς ἀφήσωμεν τὰς προσωπικὰς μας διαφορὰς κατὰ μέρος, καὶ ἄς σκεφθοῦμεν πῶς μποροῦμεν νὰ κρατήσωμεν τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα ὑψηλὰ τιμημένον καὶ δοξασμένον στὴν χώραν αὐτήν. Ὅσοι, ἀρνούμενοι θρησκείαν καὶ πατρίδα, ἀπολαύουν στὴν χώραν αὐτὴν ὅλα τὰ καλὰ καὶ ὅλην τὴν ἀ-

Υπὸ ΚΩΝΣΤΑΝΤ. ΠΑΠΑΔΑΚΙ

γάπην καὶ ἐκτίμῃσιν τῶν ξένων, τὰ ἀπολαύουν ὅχι διότι οἱ ἴδιοι εἶναι ἀγαπητοὶ καὶ καλοὶ, ἀλλὰ διότι ἡ πλειονότης τοῦ ἐδῶ Ἑλληνισμοῦ μὲ κόπους καὶ ἔργα, ἔχει ἐξυψώσῃ τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα καὶ δὲν ντρέπεται κανεὶς τώρα νὰ λέγῃ ὅτι εἶναι Ἑλλην. Μὲ τὰς ἐκκλησίας καὶ τὰς κοινότητάς μας, ἀπεδείξαμεν ὅτι εἴμεθα ἀπόγονοι ἀντάξιοι τῶν ἀρχαίων προγόνων μας.

“Ας μὴ νομίση κανεὶς ὅτι ἤμπορεῖ νὰ κρυφθῇ. Ὅταν ἔρχωνται οἱ καλὲς μας κυρίες καὶ ζητοῦν τὸν ὁβολόν σας, νὰ φαίνεσθε εὐγενεῖς, καὶ νὰ δίνετε τὸν ὁβολόν σας ἀγογγύστως, χωρὶς νὰ τὰς προσβάλλετε. Δὲν ζητιανεύουν διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦς... ζητοῦν βοήθειαν γιὰ φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς, γιὰ θεάρεστα ἔργα. Αἱ ἐκκλησίαι μας, τὰ Ἑλληνικά μας κέντρα, ἡ Θεολογικὴ Σχολή, ἡ Ἀκαδημία τοῦ Ἀγίου Βασιλείου εἶναι ἱδρύματα τὰ ὁποῖα ἀπεκτήσαμεν μὲ κόπους καὶ ἰδρώτα. Ὑπεύθυνος πρὸ παντὸς διὰ τὴν διατήρησίν των εἶναι ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ κατόπιν ἡμεῖς ὅλοι.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἶναι ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ Ἀρχὴ τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας μας. Χωρὶς ἀρχήν, κανεὶς ὀργανισμὸς δὲν μπορεῖ νὰ προοδεύῃ. Χωρὶς χρήματα, καμμίᾳ πρόοδος δὲν γίνεται. Καὶ αὐτὰ τὰ χρήματα πρέπει νὰ τὰ δώσωμεν ἡμεῖς. Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁ Ἑλλην ὁ ὁποῖος θὰ ἀρνηθῇ στὰ ὀρφανὰ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἀγίου Βασιλείου πέντε δολλάρια τὸ ἔτος γιὰ νὰ μάθουν γράμματα καὶ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν γιὰ νὰ μπορέσουν καὶ αὐτὰ νὰ ζήσουν σὰν ἄνθρωποι; Καὶ ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁ Ἑλλην ὁ ὁποῖος θὰ ἀρνηθῇ νὰ δώσῃ στὴν Θεολογικὴν Σχολὴν πέντε δολλάρια τὸ ἔτος γιὰ νὰ διδασθῶν τὰ παιδιὰ μας τὴν Ὀρθο-

δοξίαν καὶ νὰ τὴν διδάξουν εἰς μεταγενεστέρους; Γι’ αὐτοὺς τοὺς δύο κυρίους σκοποὺς ἡ Κληρικο-λαϊκὴ Συνέλευσις τοῦ 1950 ἐθέσπισε τὸ Δεκαδολλάριον, καὶ ὅχι γιὰ τὴν τσέπη τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Μόνον μιὰ πεντάρα τὴν ἡμέρα ἀπαιτεῖται ἀπὸ τὸν καθένα μας δι’ ὅλα αὐτά. Δώσατέ τὴν προθύμως, μὴ περιμένετε νὰ ἔλθουν νὰ σᾶς τὴν ζητήσουν.

“Ἄν ἡμεῖς οἱ ἐξ Ἑλλάδος Ἑλληνες ἀρνούμεθα νὰ βοηθήσωμε καὶ συντηρήσωμεν τὰ Ἑλληνικά ἐθνικοθρησκευτικὰ μας ἱδρύματα ἐδῶ, πῶς ἀνοίγομεν τὸ στόμα μας καὶ τολμοῦμεν νὰ κατακρίνωμε τὴν νέαν μας γενεάν; Ἀς κάνωμεν ὅ,τι καλὸν ἤμποροῦμεν ἐφ’ ὅσον ζοῦμε γιὰ νὰ φύγωμεν μὲ τὴν συνειδήσιν μας ἀναπαυμένην ὅτι ἐκάναμε τὸ καθήκον μας καὶ ἐδώσαμε τὸ καλὸ παράδειγμα εἰς ἄλλους.

“Ας λείψουν πλεοῦς αἱ προφάσεις ὅτι «ἐγὼ δὲν δίνω καὶ δὲν πηγαίνω στὴν Ἐκκλησίαν διότι δὲν μοῦ ἄρесеὶ ὁ τάδε, ἢ δὲν θέλω νὰ θλέπω τὸν τάδε». Ἐὰν, ἀγαπητέ, ἀρνηθῇς τὸν Θεὸν γιὰ χατήρι τοῦ τάδε ἢ τῆς τάδε, εἶναι ἀπόδειξις ὅτι δὲν ἔχεις πίστιν, δὲν εἶσαι καλὸς Χριστιανός.

“Ας λείψῃ καὶ ἡ πρόφασις ὅτι «δὲν δίνω πιά γιὰ τίποτε διότι δὲν με ἀκούουν ἑμένα... νὰ με ξεγράψετε.» Καὶ ἂν φύγῃς, κύριε, καὶ ἂν σὲ ξεγράψωμε (ποῦ ἴσως νὰ μὴν ἴδουν καὶ γραμμένους ποτέ), τὰ ἱδρύματά μας δὲν θὰ κλείσουν καὶ δὲν θὰ κρημνισθοῦν. Γιατί λοιπὸν νὰ φανῇς κακός; Τὰ ἱδρύματά μας αὐτὰ δὲν εἶναι ἀτομικά, δὲν ἀνήκουν σὲ μένα ἢ σὲ σένα. Ἀνήκουν σὲ ὅλους μας, καὶ γι’ αὐτὸ ὅλοι μας ὀφείλομεν νὰ δίνωμεν τὸν ὁβολόν μας πρὸς συντήρησίν των, διὰ τὴν διαιώνισιν γλώσσης καὶ θρησκείας.

“Ὅλοι οἱ Ἑλληνες εἴμεθα ἀδέλφια. Ἀς ἐνωθοῦμε καὶ μὲ ἀγάπην νὰ θαδίσωμεν πρὸς τὴν πρόοδον...

ΑΠΟΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΕΝ ΟΨΕΙ ΤΗΣ ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗΣ

ΠΕΡΙ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς θὰ συνέλθῃ, ὅπως ἤδη ἐγκαίρως καὶ ἀρμοδίως ἀνεκοινώθη, ἡ ἐνδεκάτη Κληρικολαϊκὴ Συνέλευσις τοῦ Ἑλληνορθοδόξου κόσμου τῆς Ἀμερικῆς εἰς τὸ Los Angeles τῆς Καλιφορνίας. Ἡ Κοινότης, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸν βασικὸν πυρῆνα τῆς ὀργανωμένης ὁμογενείας, θὰ ἀποστείλῃ ἐκεῖ τὸν Ἱερατικὸν τῆς Προϊστάμενον καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ὡς τοὺς νομίμους φορεῖς τῶν ἀπόψεων τῆς ἐπὶ τῶν μεγάλων προβλημάτων, τὰ ὁποῖα μᾶς ἀπασχολοῦν ὡς μίαν ἀπὸ τὰς πλέον προνομιούχους ὡς ἐκ τῆς καταγωγῆς τῆς καὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς ἐθνικοθησκευτικῆς ὁμάδας. Εἴμεθα ἀπολύτως βέθαιοι ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι ὅλοι θὰ φθάσουν μελετημένοι, ἐνθουσιώδεις, ἔτοιμοι νὰ ἐκφράζουν γνώμας σαφεῖς καὶ δημιουργικὰς, νὰ προτείνουν μέτρα ἀποτελεσματικὰ καὶ νὰ βοηθήσουν εἰς τὴν λήψιν θετικῶν ἀποφάσεων. Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ ἐπίσης, ὡς ἐντολοδόχος τῆς προηγουμένης συνελεύσεως καὶ γενικώτερον ὡς ὁ μᾶλλον ὑπεύθυνος παράγων εἰς τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ὥραίου ἀγῶνος διὰ τὴν διαίω- νισιν τῶν ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν, τὰς ὁποίας οἱ πατέρες μας μᾶς ἐκληροδότησαν, θὰ παρουσιάσῃ τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ ἔργου τῆς κατὰ τὴν τελευταίαν διετίαν. Καὶ ὑπῆρξε τὸ ἔργον τοῦτο ὄντως γόνιμον εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς. Συγχρόνως θὰ θέσῃ ὑπ' ὅψιν τῆς συνελεύσεως τὸ νέον τῆς πρόγραμμα καὶ τὰς ἀπόψεις τῆς διὰ νέας ἐξορμήσεις. Ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτάς, δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι ἡ ἐνδεκάτη Κληρικολαϊκὴ θὰ εἶναι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀποδοτικὴ καὶ ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῆς καὶ τὰ νέα τῆς συνήματα θὰ γίνουν δεκτὰ μὲ τὸν ἐνθουσιασμόν, ὅστις πρέπει νὰ χαρακτηρίζῃ — καὶ χαρακτηρίζει πάντοτε — τὰ πιστὰ τέκνα τῆς μεγάλης μας Ἐκκλησίας.

***

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΧΟΛΙΚΟΝ ΕΤΟΣ

ΑΙ διακοπαὶ τοῦ θέρους ἔληξαν ἤδη καὶ τὸ νέον σχολικὸν ἔτος εἶναι ἐπὶ θύραις. Τὰ σχολεῖα μας — ἡμερήσια, ἀπογευματινὰ, κατηχητικὰ — θὰ δεχθοῦν καὶ πάλιν τὰς χιλιάδας τῶν τέκνων τῆς ὁμογενείας, ἵνα μεθοδικῶς οδηγήσουν αὐτὰ εἰς τὸν δρόμον τῆς μαθήσεως καὶ τῆς ἠθικῆς, ὅπως αὐταὶ καθορίζονται ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ διδάγματα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, τῆς πατρίδος τῶν γονέων των καὶ τῆς μεγάλης Ἀμερικῆς. Θέλομεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι

οἱ ἐντεταλμένοι μὲ τὴν ἐθνικοθησκευτικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν παιδιῶν μας παράγοντες, ὁ ἱερεὺς, ὁ κατηχητής, ὁ διδάσκαλος, ἡ Κοινοτικὴ Ἐπιτροπὴ, ἔλαθον ὅλα τὰ μέτρα ὥστε τὸ σχολεῖον των νὰ λειτουργήσῃ κατὰ τὸ νέον σχολικὸν ἔτος ὑπὸ συνθή- κας πλέον εὐνοϊκὰς καὶ ὅτι ἡ μέριμνα τῶν διὰ τὴν αὐξήσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μαθητῶν καὶ τὴν κανονικὴν τούτων φοίτησιν θὰ δικαιωθῇ περισσότερο ἢ εἰς τὸ παρελθόν. Τὸ σχολεῖον πρέπει νὰ ἀποτελέσῃ τὸ κύριον μέλημα τῆς Κοινότητος, διότι ἄνευ αὐτοῦ, ὅπως πολλάκις ἐλέγχθη, ἡ Ἐκκλησία μας θὰ διατρέξῃ συντόμως τὸν κίνδυνον νὰ ἀτροφῇ. Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ, διὰ τοῦ παρ' αὐτῇ τμήματος Ἐκπαιδεύσεως, δὲν παραλείπει νὰ πράττῃ τὸ καθήκον τῆς. Αἱ σχολικαὶ καὶ κατηχητικαὶ τῆς ἐκδόσεις, οἱ διαγωνισμοί, αἱ ὁδηγαὶ πρὸς τοὺς κατηχητὰς καὶ ἐκπαιδευτικούς, τὸ σύνθημα τῆς ἠθικῆς καὶ ὕλικῆς ἐνισχύσεως τοῦ διδασκάλου ἀποτελοῦν σαφεῖς ἐνδείξεις τοῦ ἐνδιαφέροντός τῆς καὶ τῆς ὑψίστης σημασίας τὴν ὁποίαν ἀποδίδει εἰς τὸ σχολεῖον.

***

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΜΑΣ

ΤΟ Ἐθνικὸν Συνέδριον τῆς Ἑλληνορθοδόξου νεολαίας, τὸ ὁποῖον συνήλθεν ἐσχάτως εἰς Washington καὶ τὸ ὁποῖον ἀπεδείχθη λίαν ἀποδοτικὸν εἰς ἀποφάσεις καὶ προγράμματα μελλοντικῆς δράσεως, ἀποτελεῖ ἐν ἀκόμῃ δείγμα τῶν μελετημένων προσπαθειῶν τῆς Ἱερᾶς μας Ἀρχιεπισκοπῆς πρὸς ὀρθὴν καθοδήγησιν τῶν νέων καὶ νεανίδων μας εἰς τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον χαράσσει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ὁ ὁποῖος φωτίζεται ἀπλῶς ἀπὸ τὸ ἀνέσπερον φῶς τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Ἀμερικανικῶν πνευματικῶν ἀξιών. Τὸ θερμὸν τοῦτο ἐνδιαφέρον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας εἶναι εὐεξήγητον. Οἱ παλαίμαχοι ἀπόδημοι, ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν καὶ συχνὰ ὑπὸ δυσμενεῖς συνθήκας ἐμόχθησαν ὅχι μόνον διὰ νὰ προσαρμοθοῦν δημιουργικῶς εἰς τὸν τόπον αὐτὸν τῆς ἐντατικῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἐπιπόνου ἀμιλλῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ διατηρήσουν ἀκεραίαν τὴν ἀνεκτίμητον πατρικὴν κληρονομίαν, δικαίως φιλοδοξοῦν νὰ καταστήσουν ἤδη τὰ τέκνα των ἀξιόους κληρονόμους τῆς διττῆς καὶ τόσοσιν τιμητικῆς αὐτῆς προσπαθείας. Ἀλλὰ καὶ ἡ νεολαία μας ἔχει τὸ ἠθικὸν χρέος νὰ φανῇ ἀνταξία τῶν πατέρων τῆς, νὰ καταστήσῃ ὑπόθεσιν τῆς τοὺς πόθους ἐκείνων καὶ εἰς τὸν ἐθνικοθησκευτικὸν ἀγῶνα τῶν παλαιωτέρων, ὅστις εἶναι τόσοσιν συντονισμένος πρὸς τὰς σημερινὰς ἡθικοπνευματικὰς ἀνελίξεις ἐν τῇ ὅλῃ ζωῇ τῆς Ἀμερικῆς, νὰ προσθέσῃ τὴν δύναμιν, τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν πείραν τῆς ἀκόμῃ. Καὶ ἡ Ὁρθοδοξία καὶ ἡ Ἑλλάς, ὅπως τόσοσιν ἐπιτυχῶς ἐτονίσθη εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ Συνέδριον ἀπὸ ἐπισήμους ἐκπροσώπους τῆς Πολιτείας καὶ τῆς διανοήσεως, εἶναι ὑπέροχοι πηγαὶ ἐμπνεύσεως.

Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Τὸ Παρὸν καὶ τὸ Μέλλον της

Υπὸ ΦΩΚΑ ΑΓΓΕΛΑΤΟΥ

Ἡ Ἀκαδημία τοῦ Ἀγίου Βασιλείου εἶναι γνωστὴ σήμερον εἰς ὁλόκληρον τὴν ὁμογένειαν. Ἰδρύθη πρό τινων ἐτῶν μὲ σκοπὸν νὰ περισυλλέξη καὶ περιθάλψῃ τὰ ὀρφανὰ κορίτσια μας, ποὺ εἶτε ὁ θάνατος, εἶτε ἄλλαι περιστάσεις τὰ ἐστέρησαν τῶν φυσικῶν προστατῶν τους. Αἱ ἐγκαταστάσεις της ἦσαν κατ' ἀρχὰς πτωχαὶ καὶ τὰ οἰκονομικά της ἐντελῶς περιορισμένα. Μόνον ὁ ἐνθουσιασμός καὶ τὰ φιλόανθρωπα αἰσθήματα τῶν κυριῶν τῶν Φιλοπτῶχων Ἀδελφοτήτων μας τὴν περιέσωσαν ἀπὸ τὸν ἀφανισμόν εἰς τὰ πρῶτα της ἀθέβαια βήματα, τὴν συνετήρησαν ἐν τῇ ζωῇ καὶ ἐξησφάλισαν εἰς αὐτὴν τὰ μέσα τῆς ἐπιτυχίας καὶ τῆς προόδου.

Τώρα, ἔχει ἀναπτύχῃ εἰς ἓν τρισύνθετον Ἰδρυμα: Δημοτικὸν Σχολεῖον — Γυμνάσιον — Διδασκαλεῖον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀνοικτὸν κατ' ἀρχὴν εἰς τὰ ὀρφανὰ κορίτσια μας, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλας νέας μας, ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ μορφωθοῦν ὑπὸ τὴν εὐεργετικὴν του πνοὴν καὶ καθοδήγησιν. Αἱ μαθήτριαι καὶ φοιτήτριαι τῆς Ἀκαδημίας, ποὺ ὑπερβαίνουν τὰς ἑκατόν, ἔχουν τὸ πλεονέκτημα νὰ ζοῦν ἐντὸς μιᾶς εὐλογημένης οἰκογενειακῆς ἀτμοσφαιράς, νὰ ἀναπτύσσονται κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς ἀγωγῆς, νὰ παιδευοῦνται εἰς Χριστόν, νὰ γίνονται οἰκεῖαι πρὸς τὰς ἡθικάς καὶ πνευματικάς παραδόσεις τῆς φυλῆς καὶ τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ νὰ καταρτίζονται εἰς ἡγετικά στελέχη τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς κοινωνίας μας, ἱκανὰ νὰ κρατήσουν ὑπερηφάνως τὸ θαρὺ ὄνομα τοῦ Ἑλληνορθόδοξου καὶ νὰ μεταδώσουν καὶ εἰς ἄλλους τὰ αὐτὰ εὐγενῆ αἰσθήματα.

Παρὰ ταῦτα, ἡ Ἀκαδημία μας δὲν εἶναι ἀκόμη εἰς θέσιν νὰ ἀνταποκριθῇ πρὸς τὰς ὁσημέραι αὐ-

ξανόμενας ἀνάγκας τῆς ὁμογενείας. Μὲ κάθε ἔτος ποὺ περνᾷ, αὐξάνει συνεχῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν κοριτσιῶν μας ποὺ χρειάζεται τὴν προστασίαν της, διότι νέαι οἰκογένειαι ἀπορφάνιζονται καθημερινῶς, ἐνῶ ἄλλαι, δυστυχῶς, διαλύονται. Παραλλήλως ὀγκοῦται ὁλονὲν ὁ ἀριθμὸς τῶν γονέων ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ εἰσαγάγουν τὰ κορίτσια των εἰς τὴν Ἀκαδημίαν διὰ νὰ τοὺς δώσουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀναπτυχθοῦν Ἑλληνοπρεπῶς.

Ἀλλ' οὔτε τὸ παρὸν ὀλιγάριθμον προσωπικόν της, οὔτε τὰ κτίρια καὶ αἱ λοιπαὶ ἐγκαταστάσεις της ἐπιτρέπουν τὴν πρόσληψιν καὶ ἐξυπηρέτησιν μεγαλυτέρου ἀριθμοῦ κοριτσιῶν. Τοιοῦτοτρόπως, ἕκ τῶν ὑποβληθεισῶν κατὰ τὸ παρὸν ἔτος πεντήκοντα αἰτήσεων πρὸς εἰσαγωγὴν εἰς τὰ τρία τμήματα τῆς Ἀκαδημίας, μόλις αἱ ἡμίσεις ἐνεκρίθησαν, τὰς δὲ λοιπὰς ἀπέρριψεν ἡ εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ.

Καὶ δὲν εἶναι τοῦτο μόνον. Ὑπάρχει καὶ ἄλλη πλευρὰ τοῦ ἰδίου ζητήματος, ἡ ὁποία παραμένει ἀκόμη ἀθεράπευτος Πλήθος ὀρφανῶν ἀγοριῶν μας ἔχουν ἄμεσον καὶ ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην προστασίας, ἂν πρόκειται νὰ τὰ διαφυλάξωμεν ἀπὸ τοὺς ὄνυχας ἀλλοθρήσκων ἱδρυμάτων ποὺ τὰ διεκδικοῦν καὶ νὰ τὰ περισώσωμεν ὡς τίμια μέλη τῆς κοινωνίας μας. Πολὺ συχνὰ καταφθάνουν αἰτήσεις διὰ τὴν περισυλλογὴν καὶ περίθαλψιν τοιούτων ὀρφανῶν, τὰς ὁποίας ἡ Ἐπιτροπὴ, μὲ λύπην ἀπερίγραπτον, ἀναγκάζεται νὰ ἀπορρίπτῃ, ἀπλῶς διότι δὲν λειτουργεῖ παρ' ἡμῖν τμήμα ἄρρέων.

Ἐν τούτοις, τὸ κτήμα τῆς Ἀκαδημίας μας εἶναι ἀπέραντον, εὐρίσκονται δὲ ἐπ' αὐτοῦ πολλὰ κτίρια ἐγκαταλελειμμένα. Θὰ ᾔτο δυνατόν, μὲ ἀνάλογον δαπά-

νην, τὰ κτίρια αὐτὰ νὰ ἀξιοποιηθοῦν, νὰ καταστοῦν χρησιμοποίησιμα καὶ νὰ ἐπαρκέσουν ὅχι μόνον εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς ἀνάγκας, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλας ἀκόμη. Μὲ ὀλίγα σχετικῶς χρήματα ἡ Ἀκαδημία τοῦ Ἀγίου Βασιλείου δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς τεράστιον καὶ μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδός του Ἑλληνορθόδοξον μορφωτικὸν κέντρον μὲ ἀνοικτὰς τὰς πύλας του σὲ κάθε μας παιδί.

Ποῦ ὅμως θὰ εὐρεθοῦν τὰ χρήματα αὐτά; Δυστυχῶς δὲν ἀνεφάνησαν μέχρι τῆς στιγμῆς μεταξὺ μας οἱ μεγάλοι ἐκεῖνοι εὐεργέται, οἱ ὁποῖοι ἀνεδείχθησαν εἰς τὸ παρελθὸν μεταξὺ τῶν λοιπῶν ὁμογενῶν μας εἰς ἄλλας χώρας. Τὸ μέλλον δὲν ἀποκλείεται νὰ ἐπιφυλάσῃ εἰς ἡμᾶς τὴν εὐχάριστον αὐτὴν ἐκπληξιν. Ἀλλὰ ἡ σημερινὴ ἀνάγκη ἐπιβάλλεται νὰ θεραπευθῇ σήμερον, δὲν δύναται νὰ ἀναβληθῇ ἡ θεραπεία της διὰ τὸ μέλλον. Αἱ Φιλόπτωχοι Ἀδελφότητες δικαιοῦνται τῆς εὐγνωμοσύνης ὧλον διὰ τὰς συνεχεῖς θυσίας των ὑπὲρ τοῦ ἱδρυματός μας. Ἐπραξαν καὶ πράττουν τὸ πᾶν διὰ τὰ ἐξασφαλίσουν τὴν λειτουργίαν τοῦ ὁμαλὴν καὶ ἀπρόσκοπτον. Δὲν ὑπάρχει ἀμφισβολία ὅτι θὰ ἐξακολουθήσουν ἐκδηλοῦσαι τὴν αὐτὴν ἀγαθοποιὸν μέριμναν καὶ τὸ ἴδιον ἐνεργὸν ἐνδιαφέρον.

Ἐξ ἄλλου, ἡ Ἱερά μας Ἀρχιεπισκοπὴ, ἂν ἐπιτύχῃ ἀπολύτως ὁ νέος θεσμός τοῦ Δεκαδολλαρίου, θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀνταποκρίνεται εἰς ὅλας τὰς τρεχοῦσας ἀνάγκας τῆς Ἀκαδημίας. Δὲν ἀρκεῖ ὅμως τοῦτο δι' ἓν τόσον εὐρὺ καὶ πολυσύνθετον πρόγραμμα, ὅπως τὸ ἀνωτέρω. Τοιαῦτα προγράμματα ἀπαιτοῦν τὴν ἀμέριστον ἡθικὴν καὶ ὕλικὴν βοήθειαν καὶ συμπαράστασιν ὧλον μας.

THE RIGHTEOUS AT THE GATE

During the period immediately before the birth of Christ there were certain people, Gentiles, who had a sympathetic attitude toward the Jewish religion on account of its monotheism and its high moral content. These Gentiles, having been attracted, attended services in the temple in the Court of the Gentiles. Later on when the temple was destroyed and the synagogue was instituted this tendency on the part of the Gentiles toward Judaism continued, and many of them attended worship in the synagogue. They went all the way toward Judaism and they would have accepted it completely except for the rite of circumcision. They refused to submit to this, yet they followed in all others of its features the Hebrew worship. These Gentile men and women were called "the righteous at the gate" because they were in reality standing on the very threshold of Judaism. And these righteous at the gate in many places of Asia Minor and Europe were the first converts to Christianity. This is evident particularly in the missionary work of St. Paul, who always preached first in the Jewish synagogue wherever he went.

One of the chief, if not the chief, characteristics of the Christian religion is the element of telling others about it, of apostleship as may also be observed in the Latin verb "mitto" (to send). This principle goes back to the teachings of the Master and the practice of the apostles, and of the life of the Church in all ages. The Orthodox Church, about which we are particularly concerned here, is not only the heir of this command to preach and to teach others, but it also exemplified and proved its faithfulness to the command by sending missionaries throughout the Balkan peninsula and other parts of Europe; and in late mod-

*By Rev. JOSEPH G. VASILIOU
St. Paul, Minn.*

ern times the Russian branch has sent missionaries and established Orthodoxy in Japan. In connection with this missionary aspect of its life, the Orthodox Church through the years has developed an attitude of tolerance which has won the commendation of the historians. The Orthodox Church cannot be accused of any intolerance or persecution in respect to people of other faiths. Leaders of the Orthodox Church and indeed all of us, one might say, are rightly proud of this fact. And because of this we affirm strongly the policy of non-proselyting. However, the writer feels that there seems to be confusion in the understanding of the idea "not proselyting." It appears, at least to the writer, that the idea of not proselyting extends to the point of not doing anything to further the work of the Orthodox Church among its own people and among the righteous at the gate—those who are sympathetically inclined toward Orthodoxy. This attitude may be excusable or tenable with the life of the church in Greece where the people are born, baptized, and reared in the faith, and where there is very slight danger from outside of attracting its members to another faith. But this attitude of the Church cannot be sustained or excused in America and under the circumstances in which we live. Here in America we are confronted as a Greek Orthodox family, with social problems and with pressure groups from other branches of Christianity, and we must take an energetic attitude not only to keep the lines of Orthodoxy but to recapture the members we have lost and to fulfill our responsibility toward those who stand at the doors of our churches

We should, first of all, be concerned with and endeavor to make good Christians and regular active members of the Orthodox Church all those people who were baptized in the faith, many of whom now live disconnected from the church. Among these, of course, are those who have yielded in some measure to the influences of other religious faiths and who have developed liberal or indifferent attitudes in their religion. They hold that "one religion is as good as another." On the other hand, there are those who may or may not be registered members of the Orthodox Church but whose only visible connection with it is evident only at Christmas and Easter. To these people the Church does not mean very much; and neither do they make any significance to the life of the Church. Then there is a class of our Orthodox people whose only interest in the church is manifested when they need some of the Sacraments. For these people, when they need the Church for any of the Sacraments, religion seems to be very important. At other times they are unseen and unheard.

Then, what can we say about claiming all the young people of our Orthodox fellowship for the Church? Not long ago I met a young woman, born of Greek Orthodox parents, reared in the Orthodox faith, who told me she was a member of an Episcopal church and singing in its choir. What happened in that case, and why was she singing in the Episcopal church rather than in the church of her parents? And the question should be raised here: what has the Orthodox Church done or failed to do to keep such a person in the fold? We Orthodox people must realize that a case like this is not an isolated phenomenon. We lose the older people and still more the younger people by default. The above-mentioned categories of people are the constituents of the Church and they are and should

always be the objects of concern for the active church. These are inactive members, but they are the righteous at the gate.

The attitude held by some laymen and, I suspect, by some priests also that the Church is "open for business" and that the people should come and fulfill their obligations is no longer tenable in this country. We live in an environment of tremendous competition, and if our people are drawn away by negative influences it becomes the duty of a living church to seek and bring back those people. Call it whatever you will—missionary or apostolic work, or self-preservation work—we must make every effort to win these irregular and inactive members not only because Jesus Christ commands us but also for their own salvation and for the future good of the Orthodox Church in America.

The other class who may be called more properly "righteous at the gate" is a group of non-Greek men and women who have come within the pale of the Orthodox Church through marriage with an Orthodox. In this category there is a sizable number of wives of Greek men. Some of these women who were reared Protestant and Catholic remain faithful after marriage to the religion in which they were brought up. In such cases, some of the children of the union are baptized in the Orthodox faith to satisfy the wishes of the father. And under these circumstances there is little that the Orthodox Church can do. For the peace of such a union, it is well for our church to follow its traditional policy. But there are other cases where these women are indifferent to their own religion, or simply have no religious ties, but are sympathetically inclined toward the Orthodox Church. If these women are interested in the Orthodox Church, I would not consider it proselyting to aid them in understanding our faith and in coming to a decision

of their own.

There are still other such women who are willing to join the Orthodox Church along with their husbands if the husbands will renew their fellowship and become active once more. In still another instance, there are the wives who have never been baptized in any faith and the only contact they have with religion is with the Orthodox Church through their husbands' identity with it. Will it be proselyting on our part to encourage commitment of such persons to the Christian faith, to instruct them and baptize them and, if it is their desire, receive them into the Orthodox Church? I would say, "No." I recently officiated at the baptism of a woman, married many years civilly to a Greek Orthodox man, and at the conclusion of the rite of baptism, confirmation and Holy Communion, I blessed their marriage. This is one of the most grateful and happy couples I know. The husband by his own word had not received the Holy Eucharist for some forty years, not since bidding his mother farewell prior to his leaving for America. His joy over coming again into full relationship with his church plus his very evident happiness about having his wife become a member of his church, was boundless. And I, their priest, gave thanks to God.

All such people are standing at the threshold of our church and they are a definite responsibility of ours. They are not demanding entrance and there may be some of our Orthodox people who feel they are no responsibility of ours. But they are standing on the periphery of our church life, and I think it would be good Orthodox apostolic ministry and good church business to reach out and bring those people in and make them feel at home. This kind of effort will result in the salvation of human souls, it will make the Greek husbands happier, and make them regular paying members and support-

ers of our Church. It will also bring the Greek-American boys and girls into the Greek language schools, into the Catechetical schools, and into the young people's groups, and eventually into full church membership. It will strengthen the Church all the way down the line. It is our responsibility and our privilege as a church, and we are going to be held accountable for the stand we take. I don't believe we can easily ignore and repudiate such a responsibility and privilege.

Before concluding this discussion I wish to make a few recommendations as a positive approach to the whole question. *First*, we should develop the mental attitude—both laymen and priests—of not only understanding and appreciating the great truths of our church, but also a desire and readiness to communicate them and inform others about them. We are not proselyting anybody when we declare these truths to men and women sympathetically inclined toward the Orthodox Church. We should not be neutral and indifferent when Orthodox men and women drift away from our Church. Instead of complaining of their absence from the Church, we should go to their homes, to their shops, to their stores, and to their other places of business and confront them with their responsibility and challenge them with our love. *Secondly*, every church should have a membership committee composed of consecrated men and women. These individuals should be active, busy people, and not on the retired roll. This committee, functioning under the guidance of the priest, should visit, solicit, and cultivate the inactive members systematically. The members of the committee will divide the list of inactive members and visit them periodically until they are reactivated. *Thirdly*, a different committee should be appointed and operate under the guidance of the priest to cultivate the non-Greek people who

MAGNETIC RELIGION

Two men were business partners. One attended church regularly, the other professed no religion at all. One Sunday morning they met on the same streetcar, one on his way to church, the other to play golf. As they were about to separate, the latter said to his companion: "Look here, when are you going to give up all this hypocrisy about religion and church-going?"

Very much offended, his companion answered: "What right have you to call my religion hypocrisy?"

"Well," said the other, "we have been partners in business for twenty years. We have met and talked every day. You knew that I did not belong to any church. You knew that I never gave religion a second thought. Yet you were never so enthused about your religion to speak to me about it. You remained

By Rev. ANTHONY CONIARIS
Deacon

silent. You never said a word to help me to be anything different."

Religion is always in danger of becoming hypocritical when we keep it to ourselves, when we neglect to speak to others about it, when we do not attract others to it.

Everyone knows persons who attend church very infrequently. All of us know persons whose shadow never darkens the door of a church. Yet, how many church-going Christians show interest in their unchurched friends? How many speak to them about attending services every Sunday? Such persons will listen more to another Christian than they will to a priest. They like to know that they are missed in church every Sunday by

are related to Orthodox families and who are interested in Orthodoxy. This committee should visit and establish a cordial and friendly relationship on behalf of the Church. They should invite such people not only to church services but to the social doings of the community. They should also, from the Church, supply them with suitable Orthodox literature. This committee can prove of inestimable help to the priest in assisting with the organization of classes in Orthodox instruction.

We are members of a great Church with a great and glorious history and we should not consider our church as our own exclusive possession. We should keep in mind and apply the injunction of our Lord (St. Luke 24:47) "that repentance and remission of sins should be preached in my name among all nations." We need not go outside the boundaries of our

church to apply this teaching. We have the inactive Orthodox and these other "righteous at the gate." It is a day of rejoicing when a Greek Orthodox, who over a long period of years had only a casual and disconnected relationship with the Church and who had not taken Holy Communion in all of the years since leaving Greece, comes back to the Church prompted by the patient cultivation of the priest. He becomes a regular member, pays his dues to the Church and to the Holy Archdiocese, goes to Confession and receives the Holy Communion. It is a great day for the Church, a great day for the man and his family, and a rich, spiritually rewarding experience for the priest. Such a "home-coming" can be duplicated in the lives of many others. What is required? Concern for others, love, and plenty of hard work. It can be done, and it should be done.

somebody else besides the priest. In view of what our Master said, it is every Christian's duty to encourage his unchurched friends and relatives to attend church:

"Everyone who acknowledges me before men, I also will acknowledge before my Father who is in heaven; but whoever denies me before men, I also will deny before my Father who is in heaven"—(Matt. 10:32).

People are attracted to Christ and His Church by deeds as well as words. We must be not only talkers about Christ but also walkers with Christ. A person who lives the Christian life will do much to influence his neighbors to become faithful church members. By paying only lip service to Christ too many of us give the enemies of Christ the opportunity to say that the church is full of hypocrites. Men today are not opposed to Christ so much as they are disgusted by the poor copies of Christ-like living they see about them. Every Christian should try to make his life as attractive as possible. Christ once said, "Ye are the salt of the earth." In addition to imparting a desirable flavor and preserving from decay, salt also creates thirst. Have we ever made anyone thirst for the Lord Jesus Christ by the kind of life we live? Let us not forget the Master's command, "You are the light of the world. A city set on a hill cannot be hid. Nor do men light a lamp and put it under a bushel, but on a stand, and it gives light to all in the house. Let your light so shine before men, that they may see your good works and give glory to your Father, who is in heaven" (Matt. 5:14-16). Do other people see in our life a stumbling-block to Christ or a stepping-stone to Him?

When a magnet comes in contact with a piece of iron, it magnetizes it. So if our faith in Christ is true, it will magnetize and attract others to it by word and deed. How magnetic is your faith in Christ?

THE INFALLIBILITY OF THE CHURCH

The Church as the body in which Christ is eternally present is infallible. An individual bishop or a particular local Church may err, but the Church as a whole is infallible.

The Church lives the Truth and has the Truth. An individual can have a real knowledge of it by living in communion with the body of the Church. The Church invites into unity and fellowship but will not judge or condemn the recalcitrant.

The Orthodox Church has an unambiguous valid confession of faith, a doctrine concerning God, Christ, salvation, and the eternal life. The Seven Oecumenical Councils were official gatherings of the Church acting, speaking, and defining the Creed under the guidance of the Holy Spirit. Historically, these councils of all bishops represented the Church and have been interpreted as infallible spokesmen of the whole Church. The Orthodox Church maintains the doctrine of infallibility. The Council of Constantinople in 1672 defined thusly: "About the Catholic Orthodox Church we say that she is certain and unwavering, since she is led by Christ, her Head; that she is herself true, and, taught by the spirit of truth, it is impossible for her to err. The sphere of the infallibility is whatever concerns faith and morals. The Oecumenical Councils represent such infallible action on the part of the Church.

The Greek Orthodox Church is a worshipping Community and a life in Christ guided by the Holy Spirit. All Orthodox formularies and pronouncements claim distinctly and clearly that the Orthodox Church has kept the faith immaculate and intact, without addition or subtraction, without al-

By the Rev. S. M. SOPHOCLES

teration or omission, as taught by the Holy Scriptures and *Sacred Tradition*.

The Orthodox Church accepts Tradition as equal to that of the Faith. St. Irenaeus found its guarantee in the succession of bishops who, through their origin, were linked up legitimately with the Apostles and, through the Apostles, with Christ.

The holding of the Faith as delivered to the Saints constitutes one of the fundamental and essential notes of the Orthodox Church. Deviation from this teaching means the loss of fellowship with the Holy Spirit. Schism and heresy constitute a state of opposition to the divine authority of the Church, and *ipso facto*, heretics are cut off from the unity of the Church.

For many years the Church had no written New Testament. "Tradition was the standard of faith first in time as well as in importance." Converts were given instruction by word of mouth; later the Church pointed to the Bible for corroboration of her teaching. The Bible is the first codification of oral into written teaching. Tradition in the Greek Church is an organ of Divine revelation. By "tradition" is meant the truths which came down from our Lord and from the Apostles through the fathers and which are confessed unanimously and continuously in the undivided Church. The oral tradition of what the Apostles taught by word of mouth holds a unique place in the Orthodox Church. Tradition is a corporate

witness of the mind of the Orthodox Church. This tradition forms a continuous chain from the Apostles to the end of time, preserving the Church from heresy and doctrinal innovations. The formulated expression of tradition in written form are the Scriptures. Scripture and tradition are one in origin, since the Holy Spirit is the author of both. Professor A. Florovsky describes the Orthodox teaching on tradition in the following words: "Tradition is the witness of the Holy Spirit, the unceasing revelation and preaching of good tidings. For the living members of the Church, it is not an outward historical authority but the eternal continual voice of God, not only the voice of the past but also the voice of eternity."

The Eastern Orthodox view of the Church is inseparably bound up with the doctrines expressed in the well-known phrase of St. Athanasius that "Christ became man in order that we might become divine." For the Orthodox, the conception of the Church is best defined by the term *sobornost*, as used by Klomiakov, as "the communion of love in which neither the whole nor the part encroach on one another." This is the ideal life of the community of the Church, and it is almost identical with Josiah Royce's conception of the "beloved community."

The Church is a living organism of the God-man in which all knowledge, salvation, love, joy, and blessing originate, grow, and fulfill their purpose. The Orthodox Church is the continuation of Christ's incarnation and of Pentecost. The life of the Church is the Life of the Incarnate Christ, the Life of the Truth. Orthodoxy emphasized the unity of the Church continuing in the unity of the divine and the human Nature of Christ. It is a unity of the transcendent and immanent, of God and man, of God and creature — a bridge between heaven and earth.

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ συνδρομηταί εις
τὸν Ὁρθόδοξον Παρατηρητήν.
Ἄν ἔλῃξε ἡ συνδρομή σας, ἀνα-
νεώσατε. Δολλάρια 3.00 τὸ ἔτος.

RELIGION AND THE MOVIES

The screen will never cease to be conscious of its tremendous responsibilities to the cause of religion. Church and screen are joined together in the defense of the spiritual heritage of Western civilization against the threats of a pagan philosophy. Among civilized people no medium of communication is more sensitive to the spiritual aspirations of humanity than the screen.

There have been many pictures which have dealt with specific religious themes, but many more which have had morally significant overtones. I could mention many pictures which deal with social justice, combat communist philosophy or exalt the Christian viewpoint.

It is most extraordinary that three outstanding current productions are based on religious subjects. Those three are most daring undertakings, from an economic point of view, and the most costly ventures of the industry. I refer to "Samson and Delilah," "David and Bathsheba," and "Quo Vadis." We also have had recently such productions, with religious background, as "Come to the Stable," "I'd Climb the Highest Mountain," and "Stars in My Crown." The whole industry is exploring religious subjects.

One of the religious production efforts of which we are very proud is "The Guest." This was intended exclusively for religious outlets and not for commercial purposes, as we did not feel it would be conducive to theater entertainment. But the demand was so great that it was released to theaters. We are now preparing the following subjects: "The Story of Ruth," "The Judgment of Solomon," "A Penny for Candy," a theme of the Good Samaritan, "The Younger Son," on the subject of the Prodigal, and "The Neighbor," another Good Sa-

By **SPYROS P. SKOURAS**
Pres., 20th-Century Fox Film Corp.

maritan theme.

Combining all the classical arts, the screen has long been able to present religion as a living experience, identifying the individual in the audience with the characters he sees on the screen. The screen's unlimited scope, in terms of time and geography, can make people relive again the story of Calvary, or report events of the present moment showing the influence of Christ upon the minds and hearts of men. The camera can penetrate into the greatest cathedral or the smallest country chapel.

We of the motion picture industry have received many complaints from various Protestant denominations that our pictures do not sufficiently cover Protestant sub-

jects. It is true that the majority of purely religious pictures have been Catholic subjects, but circumstances are responsible for this rather than intention.

It happens that there are some Catholic writers and producers in our industry who like to undertake subjects of this kind. Protestants are not promoting material by outstanding Protestant writers that is adaptable to the screen. There is no feeling or favoritism in our industry.

Producers should be encouraged by Protestants and Catholics alike to produce religious subjects in order to combat the godless common enemy, communism.

This is the great crusade of modern time. It brings us once more a shining opportunity to exalt the well-being of mankind. As representatives of the church and the screen, we can share in the crusade.

(Reprinted from the
"Christian Herald")

INTERSTATE MARBLE AND GRANITE WORKS

ΔΗΜ. ΒΡΑΧΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΥΙΩΝ
Γλύπτου Διπλωματούχου τοῦ Ἐθνικοῦ
Μετσοβίου Πολυτεχνείου Ἀθηνῶν

Ἐκτελούμεν
ΤΕΜΠΛΑ - ΑΓΙΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ - ΙΕΡΑΣ ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ
ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΡΙΑ, ΚΛΠ.

Ἐκ Φυσικῶν Μαρμάρων

ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΩΝ ΜΑΡΜΑΡΩΝ
ΚΑΙ ΕΚ ΞΥΛΟΥ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Προμηθεύομεν Ἐκκλησιαστικά Εἶδη ἐκ τῶν ἐργοστασίων ἀρί-
στων Βυζαντινολόγων τῆς Ἑλλάδος. Ἐπίσης Ἀγάλματα,
Μνημεῖα καὶ Ἀναμνηστικὰς Στήλας, WAR MEMORIALS
ἐκ μαρμάρου καὶ γρανίτου.

1259 FLUSHING AVE., BROOKLYN, N. Y.

Τηλέφωνον. ΕΥ. 6-5479 — Τηλ. Νυκτός ΙΛ. 9-2896

Ἑκκλησιαστικὴ Κίνησις

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

—Τὴν 2αν Αὐγούστου ἡ Α. Σ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μετέβη εἰς Manchester, N. H., ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ νὰ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλησίου τὴν δρᾶσιν τῆς ἐκεῖ προοδευτικῆς Κοινότητος. Ἐπευκέφθη τὸν Ἱ. Ναόν, τὰ Σχολεῖα, τὴν κοινοτικὴν αἵθουσαν ὡς καὶ πλεῖστα καταστήματα Ἑλλήνων ἐπιχειρηματιῶν. Ἐγένετο δεκτὸς μετ' ἐκδήλου χαρᾶς ἐκ μέρους ὅλων τῶν ὁμογενῶν. Τὸ ἀπόγευμα ἐτέλεσε τὴν ἱερὰν ἀκολουθίαν τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὡμίλησε δὲ περὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν καθηκόντων τῶν εὐρεθῶν τέκνων τῆς πρὸς αὐτήν. Κατὰ τὸ παρατεθὲν ἐπίσημον γεῦμα ἐξήρῃ τὴν δρᾶσιν τοῦ Σωματείου «ἡ Ἀναγέννησις», περὶ τοῦ ἔργου τῆς ὁποίας ὡμίλησεν εὐρύτερον ἡ κ. Ἰφ. Κοπάκη, ὑπάτη Σύμβουλος τῆς Γκάπα.

—Τὴν ἐπομένην, 3ην Αὐγούστου, ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν ἐκεῖ Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὡμίλησε δὲ κατ' αὐτὴν ἐπικαίρως πρὸς τὸ πυκνὸν ἐκκλησιαστικὸν καὶ ἐχειροθέτησεν εἰς Πνευματικὸν τὸν Ἱερατ. Προϊστάμενον Αἰδ. Στέφ. Παπαδοῦλιν. Τὸ ἀπόγευμα παρέστη εἰς μεγάλην συγκέντρωσιν εἰς τὸ κοινοτικὸν πάρκον, ἥτις ὀργανώθη πρωτοβουλίᾳ τῆς Γκάπα.

—Τὴν 5ην μετέβη εἰς Σικάγον καὶ παρηκολούθησε τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου τῆς Παναρκαδικῆς Ὁμοσπονδίας.

—Τὴν 6ην, ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως, ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν ἐν Σικάγῳ Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος. Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς Κοινότητος παρέθεσεν ἐπίσημον γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου.

—Τὴν 7ην παρεκάθησεν εἰς τὸ ἐπίσημον δεῖπνον τῆς Παναρκαδικῆς, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν ἐπίσης ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Σικάγου κ. Γεράσιμος, ὁ Πρεσβυτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Πολίτης, ὁ Ἀμερικανὸς Δήμαρχος Σικάγου καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι. Κατ' αὐτὸ ὁ Σεβασμιώτατος ὡμίλησε καταλλήλως.

—Τὴν 8ην ὡμίλησεν ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ τηλεόρασεως τῆς ἑταιρίας Α. Β. C., μὲ θέμα τοὺς προσφάτους ἀγῶνας καὶ τὰ δεινὰ τῆς Ἑλλάδος, ἀπήντησε δὲ συγχρόνως εἰς τεθέντα ἐρωτήματα.

—Τὴν Κυριακὴν, 10ην Αὐγού-

στοι, ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν ἐνώπιον πλήθους πιστῶν εἰς τὸν ἐν Σικάγῳ Ἱ. Ναὸν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοφίλ. Ἐπισκόπου κ. Γερασίμου. Παρέστη μετὰ τῶν ἄλλων ὁ Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Τρανός. Μετὰ τὴν ὁμίλιαν τοῦ ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς ἡμέρας ἀνέγνωσε μῆνυμα τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἴκου-μενικοῦ Πατριάρχου πρὸς τοὺς ἐκκλησιαζομένους Συνέδρους τοῦ Παναρκαδικοῦ Συνεδρίου. Κατὰ τὸ γεῦμα τὸ ὁποῖον ἐπηκολούθησεν, ὡμίλησε διὰ μακρῶν περὶ τῆς ἐθνικοθηρατικῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν ὁμογενῶν καὶ τῆς ἀποστολῆς τῶν ἡμερησίων Σχολείων.

—Τὴν 12ην μετέβη εἰς Ellis Island πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεῖ κρατουμένων Ἑλλήνων ναυτικῶν. Ἡ Διεύθυνσις τῆς ὑπηρεσίας ταύτης ὑπεδέχθη τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον φιλοφρόνως καὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐπιληφθῇ εὐνοϊκῶς τῶν προβλημάτων τῶν κρατουμένων. Οἱ κρατούμενοι ἐξεδήλωσαν ποικιλοτρόπως τὸν θαυμάσιον σεβασμὸν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὴν Αὐτοῦ Σεβασμιότητα.

—Τὴν 17ην, μεταβάς εἰς Washington, D. C., ἐλειτούργησεν εἰς τὸ Constitution Hall βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ἱερατ. Προϊσταμένων τῶν ἐκεῖ δύο Κοινοτήτων μας καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Νεοφύτου. Τὴν θείαν λειτουργίαν παρηκολούθησαν ὑπερτριχίλιον ὁμογενεῖς ἐκ τῶν συγκεντρωθέντων ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Ἐθνικοῦ Συνεδρίου τῆς Ἀχέπα.

Ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης Κος Γερμανός

—Τὴν 16ην Ἰουνίου, διὰ μικρᾶς προσευχῆς καὶ ὁμιλίας ἤνοιξεν ἐπισήμως τὸ Περιφερειακὸν Συνέδριον τῆς Ἀχέπα ἐν Birmingham, Ala., τὸ δὲ ἑσπέρως ὡμίλησεν ἐπίσης εἰς τὸ ἐπίσημον γεῦμα ἐν τῷ ξενοδοχείῳ.

—Τὴν 17ην, ὡμίλησε ἀπὸ τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῆς πόλεως τὸνισας κυρίας πόσον χρήσιμος εἶναι ἡ εἰς τὴν Ἑλλάδα διδομένη Ἀμερικανικὴ βοήθεια καὶ πόσον θαυμάσια ἐκτιμᾶται τοῦτο ἀπὸ τοὺς ὁμογενεῖς. Τὸ ἑσπέρως τῆς Ἰδίας, εἶχε σύσκεψιν μετὰ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος Ἀγίας Τριάδος, τὴν δὲ 18ην ἰδ. μ., ὡμίλησε πρὸς τὰς νέας καὶ τοὺς νέους τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Νεολαίας.

—Τὴν 19ην, ἀνελθὼν εἰς Μέμφις, Τενν., εἶχε μακράν σύσκεψιν μετὰ τῶν αὐτόσε ἡγετικῶν στελεχῶν τῆς Κοινότητος, αὐθημερὸν δὲ ὡμίλησε καὶ πρὸς τὰς κυρίας τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, συγκεντρωθείσας ἐν τῇ Κοινοτικῇ αἰθούσῃ.

—Τὴν 21ην ἰδ. μ., φθάσας εἰς Charlotte, N. C., ἐλειτούργησε τὴν ἐπομένην ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ αὐτόσε συνεδριάζοντος Σωματείου τῶν Εὐρυτάνων καὶ ὡμίλησε καταλλήλως. Τὴν ἐπομένην παρευρέθη εἰς τὴν ἐναρκτήριον συνεδρίαν των καὶ κατόπιν προσευχῆς ὡμίλησε. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ὡμίλησε πρὸς τὰς κυρίας τῆς Εὐρυτανίας.

—Τὴν 24ην, παρευρέθη καὶ ὡμίλησεν εἰς τὸ ἐπίσημον γεῦμα, παρευρισκομένων καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως, τὴν δὲ ἐπομένην ὡμίλησε πρὸς τὰς νέας καὶ τοὺς νέους τῆς ὀργανώσεως.

—Τὴν 28ην, ἀφίχθεις εἰς Roughkeepsie, N. Y., ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν αὐτόσε συνεδριάζοντων Ἀχελικῶν τμημάτων τῆς πόλεως καὶ τῆς Πολιτείας Νέας Ὑόρκης, ἐτέλεσε Ἀρχιερατικὴν Λειτουργίαν τὴν ἐπομένην καὶ ὡμίλησεν ἐπὶ τῆς φησιογνωμίας τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν, ἐχαίρῃσε τοὺς ἀξιωματοῦχος καὶ τὰ μέλη τῆς ὀργανώσεως Ἀχέπα καὶ ἀκολούθως ἔψαλε δοξολογίαν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ ὀνόματος τοῦ βασιλέως Παύλου.

—Τὴν 30ην ἰδ. μ., κατόπιν προσευχῆς ἤνοιξε τὴν πρώτην συνεδρίαν καὶ ὡμίλησε καταλλήλως, τὸ δὲ ἑσπέρως παρευρέθη εἰς τὴν συγκέντρωσιν τῆς αὐτῆς ὀργανώσεως, καθὼς καὶ τὴν ἐπομένην, εἰς τὸ ἐπίσημον δεῖπνον, ὅπου καὶ ὡμίλησε. Ἐπίσης παρευρέθη εἰς τὴν ἐν Hyde Park, N. Y. τελετὴν τῆς καταθέσεως θαυρυτίμου στεφάνου ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀειμνήστου Προέδρου Φραγκλίνου Ρούζβελτ.

—Συνεχίζων ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανὸς τὴν περιόδειαν τοῦ ἔφθασε τὴν 1ην Αὐγούστου 1952 εἰς Μόργκαντάν, W. Va., ὅπου, συγκεντρώσας εἰς μίαν αἰθουσαν τοὺς ὀλίγους ὁμογενεῖς τῆς εἰρημένης πόλεως, κυρίου, κυρίας καὶ παιδιὰ, ὡμίλησε πρὸς αὐτοὺς ἐπὶ ὥραν καὶ ἀπήντησεν εἰς διαφόρους ἐρωτήσεις των.

—Τὴν 2αν Αὐγούστου, μεταβάς εἰς τὸ πλησίον χωρίον Μείσον-τάουν, W. Va., ἐπευκέφθη τὰς τρεῖς ὁμογενεῖς αὐτόσε οἰκογενεῖας.

—Τὴν Κυριακὴν, 3ην Αὐγούστου,

έλειτούργησε καὶ ὠμίλησε ἐν τῷ Ναϊσκῷ τῆς μικρᾶς τῶρα, ἀλλ' ἄλλοτε ἀνθούσης Κοινότητος Sabra-ton. W. Va., ἡ ὁποία τιμᾶται εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἀγίας Μαρκέλλης.

—Τὴν 4ην, 5ην καὶ 6ην Αὐγούστου ἐπεσκέφθη τοὺς ἐν τοῖς χωρίοις White Sulphur, Covington καὶ Lewisburg Δυτικῆς Βιργινίας ὀλίγους ὁμογενεῖς μας καὶ ὠμίλησε πρὸς αὐτούς.

—Τὴν 9ην ἰδίου μηνός, κατελθὼν εἰς Knoxville, Tenn., ἔψαλεν ἑσπερινὸν ἐν τῷ Ἱ. Ναῶ τῆς αὐτόσε Κοινότητός μας, τὴν δὲ ἐπαύριον, Κυριακὴν, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ὠμίλησεν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Συνεδρίου τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἀγγέλων τῆς ἐπαρχίας Εὐρυτανίας, τὸ δὲ ἑσπέρας παρευρέθη εἰς τὴν σχετικὴν συγκέντρωσιν.

—Τὴν 11ην ἰδ. μ. ἔκαμε τὴν ἐναρκτήριον προσευχὴν καὶ ὠμίλησε πρὸς τὰ μέλη τῆς Ὁργανώσεως, τὸ ἀπόγευμα ὠμίλησε πρὸς τὰς κυρίας τῶν καὶ τὴν 12ην ἰδ. μ. ὠμίλησεν εἰς τὸ δεῖπνον, συγχαρεῖς αὐτοὺς διότι προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν τὰς παραδόσεις τῆς ὁμογενείας καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

—Τὴν 13ην ἰδ. μ., ἀνελθὼν εἰς Greensboro, N. C., ἔψαλε τὴν παράκλησιν τῆς Θεοτόκου καὶ τὴν 14ην ἰδ. μ., μετὰ ἐπίσκοψιν εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῆς πόλεως διὰ κοινὸν Τρισάγιον, ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Μ. Ἑσπερινόν. Τὴν 15ην, Ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, πανηγυρίζοντος τοῦ αὐτόσε Ἱεροῦ Ναοῦ, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ἀπήγγειλε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας.

—Τὴν 17ην κατελθὼν εἰς Gastonia, N. C., ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ὠμίλησε ἐν τῷ αὐτόσε ἐκκλησιῳ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς Συνελεύσεως τῶν Ἀραχωθιτῶν, ἀναγνώσας καὶ Τρισάγιον πρὸ τοῦ Ἡρώου τῆς Ἀδελφότητος. Μετὰ ταῦτα ὠμίλησε εἰς τὸ σχετικὸν γεῦμα. Τὴν ἐπαύριον ἤνοιξεν ἐπισήμως τὸ Συνέδριον καὶ τὴν 19ην ἰδ. μ. ὠμίλησε διὰ μακρῶν εἰς τὸ ἐπίσημον δεῖπνον, ἐξιστορήσας καὶ τὰ τοῦ εἰς Ἀράχωθαν ταξιδίου του. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας ἔγκαθίδρυσεν τὸ νεοεκλεγέν Συμβούλιον.

—Τὴν 24ην ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ ἐν Charlotte, N. C. Ἱ. Ναῶ καὶ ὠμίλησε μὲ θέμα «Αὐστηρότης καὶ Ἐπιείκεια.»

—Τὴν 25ην ἰδ. μ. κατελθὼν εἰς Chester, S.C., ἐπεσκέφθη τὰς δύο αὐτόσε ὁμογενεῖς οἰκογενεῖας, τὴν δ' ἐπομένην, ἀνελθὼν εἰς Durham N.C., ἐπεσκέφθη τοὺς ἐν τῷ νοσο-

κομείῳ Duke τρεῖς ἀσθενοῦντας ὁμογενεῖς μας.

—Τὴν 27ην μεταβάς εἰς High Point, N.C., ἐπεθεώρησε τὸν αὐτόσε κτιζόμενον ναῖσκον καὶ τὴν αἴθουσαν, εἰσηγηθεὶς διαφόρους μικρὰς τροποποιήσεις.

—Τὴν 28ην ἔψαλεν ἑσπερινὸν καὶ τὴν ἐπαύριον, ἑορτὴν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, ἐχοροστάτησε καὶ ὠμίλησε ἐν τῷ ἐν Winston-Salem, N.C. Ἱ. Ναῶ, ὁμιλήσας καὶ πρὸς τὰς Κυρίας τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος.

—Τὴν 30ην ἔψαλεν ἑσπερινὸν ἐν τῷ Ἰδίῳ Ναῶ καὶ τὴν Κυριακὴν, 31ην ἰδίου, ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησε μὲ θέμα κατάλληλον. Τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς, συγκεντρώσας τοὺς νέους καὶ τὰς νέας, ὠμίλησε πρὸς αὐτοὺς, καί, ἀργά, τὸ ἑσπέρας, ὠμίλησε πρὸς ὅλην τὴν ὁμογένειαν ἐν τῇ αἰθούσῃ περὶ Ἑλλάδος.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἱεζεκιήλ

Ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἱεζεκιήλ τὴν 29ην Μαΐου μετέβη εἰς Φιλαδέλφειαν καὶ παρέστη εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἀπονομῆς διπλωμάτων τοῦ ἐκεῖ Ἐπισκοπελίου Σεμιναρίου, παρέλαθε δὲ διὰ λογαριασμόν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. κ. Παντελεήμονος, τὸ ἀποδοθὲν αὐτῷ τιμητικὸν Δίπλωμα τοῦ Διδάκτορος τῆς Θεολογίας.

—Τὴν 30ην Μαΐου ἐλειτούργησε εἰς τὸν ναὸν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἐν Χαίθερχιλλ, ἀνέπεμψε ἐπιμνημόσυνον δέησιν ὑπὲρ τῶν πεσόντων ὑπὲρ Πατρίδος καὶ παντὸς Ὁρθοδόξου καὶ ἐχειροτόνησε τὸν μὲν ἀποφοίτον τῆς Σχολῆς διάκονον κ. Ν. Μυλωνίδην εἰς Πρεσβύτερον, τὸν δὲ κ. Γεώργ. Μπακόπουλον εἰς διάκονον.

—Τὴν 8:30 μ. μ. τῆς ἰδίας ἡμέρας παρέστη εἰς τὸν χορὸν τῆς Νεολαίας τῆς Κοινότητος Σάουθ-μπριτζ, ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς.

—Τὴν 1ην Ἰουνίου, ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησε εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τῆς Σχολῆς μας, παρόντων τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῆς δὲς τάξεως τῶν ἀπογευματινῶν Κοινοτικῶν καὶ Παροικιακῶν Ἑλληνικῶν σχολείων Νέας Ἀγγλίας, οἵτινες προσῆλθον εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολήν, ἵνα λάθουν μέρος εἰς τὸν Ἀ' Διαγωνισμόν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ὁργανωθέντα ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου. Τὴν 12ην μεσημβρινήν, παρετέθη γεῦμα πρὸς τοὺς προσελθόντας. Μετὰ

δὲ τοῦτο ἐγένετο ὑπὸ τῆς Ἑλληνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἡ ἐξέτασις, ἀκολούθως δὲ ἀπενεμήθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου τὰ σχετικὰ βραβεῖα.

—Τὴν ἑσπέραν τῆς 2ας Ἰουνίου, συνεδρίασε μετὰ τοῦ Διοι. Συμβουλίου τῆς Κοινότητος Σόμερβιλ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Σχολῆς.

—Τὴν 4ην, παρέστη εἰς τὴν Συνεδρίασιν τῆς Ἐφορείας τῆς Σχολῆς, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. κ. Μιχαήλ, εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Θ. Σχολῆς.

—Τὴν 8ην μ.μ. τῆς ἰδίας ἡμέρας, συνεδρίασεν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Βοστώνης μετὰ τῆς Διοργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐτησίας Ἑορτῆς τῆς Θ. Σχολῆς.

—Τὴν 7ην Ἰουνίου, τὸ πρωτὶ, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τῆς Σχολῆς καὶ μετέδωσε τὰ Ἀχραντα Μυστήρια πρὸς ὅλους τοὺς φοιτητὰς τῆς Σχολῆς, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπικειμένης ἀναχωρήσεώς τῶν διὰ τὰς θερινὰς διακοπὰς.

—Τὴν ἑσπέραν τῆς ἰδίας ἡμέρας παρέστη εἰς συναυλίαν τῶν χορωδιῶν τοῦ Καίμπριτζ, τοῦ Καθεδρικοῦ Βοστώνης, τοῦ Μπρόκτον καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

—Τὴν 8ην Ἰουνίου, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ναὸν Ἀγίου Δημητρίου ἐν Φῶλλ Ρίβερ, Μασσ., ὅπου ἐχειροτόνησε τὸν διάκονον κ. Γεώργιον Μπακόπουλον, εἰς Πρεσβύτερον.

—Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐτέλεσε τὸν Ἑσπερινὸν τῆς Πεντηκοστῆς καὶ μετὰ ταῦτα μετέβη εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου εἰς Μπέτφορντ, Μασσ., ὅπου ἠύλγησε τοὺς γάμους τοῦ κ. Σ. Προκοπίου, πρώην προέδρου τῆς Κοινότητος Οὐώτερμπερυ, Κορν.

—Τὴν 15ην, συνελειτούργησε μὲ τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον κ. κ. Μιχαήλ, καὶ τὸν Ἐπίσκοπον Ὀλύμπου κ. Δημήτριον κατὰ τὴν ἑτσίαν ἑορτὴν τῆς Θ. Σχολῆς.

—Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐγένετο ἡ κατάθεσις τοῦ Θεμελίου Λίθου τῶν Κοιτῶνων τῆς Σχολῆς, τὸ δὲ ἀπόγευμα ἡ ἀπονομή τῶν διπλωμάτων εἰς τοὺς ἀποφοιτῶνας, καθ' ἣν ὁ Θεοφιλέστατος ἐχαιρέτισε μὲν ἐκ μέρους τῆς Σχολῆς τοὺς ἀπερχομένους ἀποφοίτους, πρὸς δὲ τοὺς συγκεντρωμένους ὁμογενεῖς ὠμίλησε γενικῶς διὰ τὴν κατάστασιν τῆς Σχολῆς καὶ τὰς πολλαπλὰς ἀνάγκας αὐτῆς.

—Τὴν 16ην, ὠμίλησε πρὸς τοὺς ἀποφοίτους ἱερεῖς τῆς Σχολῆς, οἱ-

τινες συνεδρίασαν εις την Θ. Σχολήν καὶ ἐξέλεξαν νέον Διοικητικὸν Συμβούλιον.

—Τὴν 21ην μετέβη εἰς Φιλαδέλφειαν, ὅπου καὶ ἐτέλεσε Ἐσπερινὸν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

—Τὴν 22αν, ἐλειτούργησε εἰς τὸν ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Φιλαδέλφειας, ἠύλογησε τοὺς γάμους ἐνὸς νεαροῦ ζεύγους καὶ ἐπεσκέφθη διαφόρους ὁμογενεῖς τῆς πόλεως.

—Τὴν 23ην, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς Ἑβδομάδος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Ἐσπερινὸν τελεσθέντα εἰς τὸν Ναὸν Ἀγ. Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ἐν Καϊμπριτζ, Μασσ., καθ' ὃν ὠμίλησε ὁ π. Χρ. Πάππας με θέμα: «Ἡ κλήσις τῶν Ἀποστόλων καὶ ἡμεῖς».

—Τὴν 24ην, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, εἰς Λύνν, Μασσ., καὶ ἐχειροτόνησε τὸν ἀπόφοιτον τῆς Σχολῆς μας κ. Γεώργιον Σακελλαρόπουλον εἰς διάκονον.

—Τὴν 7ην μ.μ. τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἐτέλεσεν Ἐσπερινὸν εἰς τὸν ναὸν τῶν Ταξιαρχῶν, ἐν Οὐώτερτάουν, ἐνθα ἐκήρυξεν ὁ ἀρχιμ. Ἰάκωβος Κουκουζῆς ἐπὶ τοῦ θέματος «ὁ ὕμνος τῆς ἀγάπης».

—Τὴν 25ην, μετέβη εἰς Νέαν Ὑ. ὀρκην, πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. κ. Μιχαήλ. Μετὰ ταῦτα ἐπέστρεψεν εἰς Βοστώνην καὶ ἐτέλεσεν Ἐσπερινὸν εἰς τὸν ναὸν Ἀγίου Ἰωάννου Βοστώνης, κηρύξας ἐπὶ τοῦ θέματος «ἡ ἀναγκαιότης τῆς μελέτης τῆς Ἀγίας Γραφῆς».

—Τὴν 26ην, ἐτέλεσεν Ἐσπερινὸν εἰς τὸν ναὸν Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, ἐν Σόμερβιλλ, Μασσ., κατὰ τὸν ὅποιον ἐκήρυξεν ὁ ἀπόφοιτος τῆς Θ. Σχολῆς πατὴρ Γ. Κουτσογιαννόπουλος ἐπὶ τοῦ θέματος «αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου».

—Τὴν 27ην, ἐτέλεσεν Ἐσπερινὸν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Βοστώνης, καὶ ἐκήρυξεν ἐπὶ τοῦ θέματος «ἡ Θεία Κοινωνία κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον».

—Τὴν 28ην, ἐτέλεσε προσευχὴν καὶ ἐκήρυξε τὴν ἑναρξιν τοῦ Συνεδρίου τῆς Νεολαίας τῆς Περιφέρειας Ν. Ἀγγλίας, ἐν Σπρίγκφιλντ, Μασσ., καὶ ὠμίλησε ἐπὶ τῶν προβλημάτων καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Νεολαίας καὶ ἐπέβλεψε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ Συνεδρίου.

—Τὴν 29ην, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγ. Γεωργίου εἰς Σπρίγκφιλντ, Μασσ., καὶ ὠμίλησε

Ἡ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Θεέ μου, δικά σου ὅλα τὰ τέκνα εἶναι τῆς γῆς
κι' ἡ χάρις Σου σάν τῇ βροχῇ στὸν ἄγονο ἄμμο,
ὅμως ἐγώ, τὴν ὥρα ἐτούτῃ τῆς σφαγῆς
τὸ εἶναι μου τάμα εὐγνώμοσύνης θά σοῦ κάμω,

ποῦ εὐδόκησες, κάτω ἀπ' τὸ διάφανο οὐρανὸ
νὰ γεννηθῶ τοῦ βράχου αὐτοῦ καὶ ν' ἀνασαινώ
κι' ἕνα προνόμι νάχω, ἀπ' ὅλα πιδ τρανό,
νὰ ξέρω πῶς νὰ ζῶ καὶ πότε νὰ πεθαίνω.

Λ. ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

με θέμα «τὸ μέλλον τῆς νεολαίας μας καὶ ἡ σχέσις τῶν μετ' ἡν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν μας».

—Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν ἠύλογησε τὸ γεῦμα τὸ ὁποῖον ἐδόθη ὑπὸ τῆς Κοινότητος διὰ τὴν Νεολαίαν εἰς τὸ Κοινοτικὸν Κέντρον καὶ τὸ ἀπόγευμα ἐπέβλεψε τὸ ὑπόλοιπον μέρος τοῦ Συνεδρίου.

—Τὴν 30ην, ἐλειτούργησε εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τῆς Σχολῆς καὶ ἐδέχθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἑνα ἑκαστον ἐκ τῶν ὑποψηφίων νέων φοιτητῶν τῆς Σχολῆς, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀνήγγειλε τὰ ἀποτελέσματα τῶν εἰσιτηρίων ἐξετάσεών των καὶ τοὺς συνεβούλευσε καταλλήλως.

—Τὴν 1ην Ἰουλίου, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν εἰς τὸν ναὸν Ἀγ. Δημητρίου, ἐν Φῶλλ Ρίβερ, Μασσ., καὶ ἐχειροτόνησε τὸν ἀπόφοιτον τῆς Θ. Σχολῆς κ. Θ. Σακελλαρόπουλον εἰς πρεσβύτερον.

—Τὴν 5ην μ.μ. συνεδρίασε μετὰ τοῦ ἀρχιεπίσκοπου κ. Καντιάνη καὶ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς ἐγέρεως τοῦ νέου κτιρίου εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Σχολῆς.

—Τὴν 3ην, συνεδρίασε μετὰ τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Κοινότητος Πατῶκετ, Ρ. Ι., εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Σχολῆς.

—Τὴν 5ην μ.μ., συνεδρίασε μετὰ τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Κοινότητος Πόρτλαντ, Μαϊν, ἐπὶ ζητημάτων ἀφορώντων τὴν πρόοδον τῆς Κοινότητος.

—Τὴν 4ην, ἐλειτούργησε εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τῆς Σχολῆς καὶ ἔψαλε δοξολογίαν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐορτῆς τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀνεξαρτησίας.

—Τὴν 6ην, ἐλειτούργησε εἰς τὸν ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἐν Νάσους, Ν. Χ., καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον.

—Τὴν 7ην, τὴν ἐσπέραν συνεδρίασε μετὰ τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Κοινότητος Ἀγ. Ἰωάννου ἐν Βοστώνῃ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Θ. Σχολῆς μας.

Ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Ὀλύμπου
Κος Δημήτριος

—Τὴν 4ην Ἰουλίου, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς συγκλήσεως τοῦ Συνεδρίου τοῦ Παρροδιακοῦ Συλλόγου, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ὀλύμπου κ. Δημήτριος ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐν Warren, Ohio καὶ ἡνοίξε διὰ προσευχῆς τὰς ἐργασίας τοῦ εἰρημένου Συλλόγου.

—Τὴν 5ην ἰδ. μ., ἐτέλεσε τὸν Ἐσπερινὸν εἰς τὴν Κοινότητα Fargel, Pa., μετὰ ταῦτα δὲ ἐγένετο δεξιῶσις εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἐκκλησίας ὑπὸ τῆς φιλοπώχου Ἀδελφότητος εἰς ἣν ὠμίλησε καταλλήλως, τὴν δὲ ἐπομένην ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον.

—Τὴν 13ην ἰδ. μ., ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ἐχειροτόνησεν εἰς Διάκονον τὸν κ. Κ. Ράπτην, ἀπόφοιτον τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, ἐν Ambridge, Pa.

—Τὴν 20ην ἰδ. μ., ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Παγκρητικοῦ Συνεδρίου, μετέβη καὶ ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν Detroit, Mich., καὶ διὰ προσευχῆς ἡνοίξε τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου.

—Τὴν 24ην, παρεκάθησεν εἰς τὸ ἐπίσημον δεῖπνον τοῦ ὡς ἄνω Συνεδρίου καὶ ὠμίλησε καταλλήλως.

—Τὴν 27ην, ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τοῦ Παναγυρίζοντος Συλλόγου τῶν Χίων «Ἀγία Μαρκέλλα», ἐτέλεσε τὴν Θείαν λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, Νέας Ὑόρκης.

—Τὴν 30ην, μετέβη καὶ ἐτέλεσεν ἁγιασμόν ἐπὶ τῇ ἐκκαφῇ τῶν θεμελίων τῆς νέας ἐκκλησίας εἰς τὸ Perth Amboy, Ν. J.

Μικρὰ Κοινοτικά Νέα

—Εξαπελύθη ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς Ἱερεῖς τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ὅπως κρατῆται ἀπόλυτος ὁμοιομορφία εἰς τὸ Ἱ. Μυστήριον τῆς Θ. Εὐχαριστίας καὶ τὰ λοιπὰ Μυστήρια καὶ Ἀκολουθίας.

—Ἐν τῇ Κοινότητι Denver, Colo., γίνονται σκέψεις ὅπως ἀποκτηθοῦν μεγαλύτερα Κοινοτικά Ἰδρύματα εἰς πρώτην δυνατὴν εὐκαιρίαν.

—Ἡ νεαρὰ Κοινότης Rochester, Minn., πρόκειται πολὺ συντόμως νὰ ἀρχίσῃ κτίζουσα Ναὸν χάριν ἐξυπηρετήσεως τῶν αὐτόσε ὁμογενῶν, καθὼς καὶ τῶν ἐκαστοτε ἀσθενῶν ὁμογενῶν τῶν ἐπισκεπτομένων τὴν Κλινικὴν Mayo Bros.

—Εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐγένετο τῇ 13ῃ Ἰουνίου Ἐ. Ἐ., ἡ τελετὴ τῆς ἀπονομῆς τῶν πιστοποιητικῶν εἰς τὰς πρώτας ἀποφοίτους τοῦ Κατηχητικῦ Φροντιστηρίου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀρχίσει ἀπὸ τινων μηνῶν λειτουργοῦν.

—Ὁ ἐκ Τριπόλεως Κώστας Π. Ἀρσένης, εἰς μνήμην τῶν γονέων του Παναγιώτου καὶ Ἑλένης, ἐδώρησεν εἰς τὴν Κοινότητα Μέμφις, Τενν., ἕν γωνιαῖον οἰκόπεδον διὰ νὰ κτιθῇ ἐπ' αὐτοῦ Ἱ. Ναὸς καὶ αἵθουσα.

—Εἰς τὸν ἐν Monessen, Pa., ἀνεγειρόμενον Ναὸν ἡ αὐτόσε Γκαπικὴ Στοὰ «Πλάτων», προσέφερε δολλάρια πέντε χιλιάδας.

—Ἡ Κοινότης Rockford, Ill., προέβη εἰς γενικὴν ἀνακαίνισιν τοῦ κτιρίου τοῦ Ναοῦ τῆς, ἐξασφαλίσασα καὶ κατοικίαν ἱερέως.

—Ἐλαθε χώραν ἐν Charlotte, N. C., τὴν 7ην καὶ 8ην Ἰουνίου, τὸ Β' περιφερειακὸν συνέδριον τῆς Νεολαίας μας ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Ἐπισκόπου Νύσσης κ. Γερμανοῦ.

—Ὁ ἐν Σικάγῳ ἀποδιώσας Κωνσταντῖνος Α. Μπόρης, διὰ διαθήκης του ἐκληροδότησε ἀνά χίλια δολλάρια εἰς τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ πόλει Ἱ. Ναοὺς Ἀγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἀγίου Νικολάου.

—Διαρρίθθησαν οἱ εὐλαβεστάτοι κληρικοί: Φ. Πορίχης εἰς Augusta, Gr., Κ. Πέτροβας εἰς Rockford, Ill., Β. Γιαννακάκης, εἰς Montgomery, Ala., Κ. Πουλακίδας εἰς Ἀγιον Ἀνδρέαν, Σικάγου, Ἑμμαν. Βεργάκης εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν, Milwaukee, Wis., Βασ. Κλεοῦδης εἰς Jackson, Miss.

—Ὁ ἐν Νητηρόιτ ἀποθανὼν Ἀθαν. Ἰωαννίδης, ὅλας τὰς μικρὰς τοῦ οἰκονομίας διὰ διαθήκης διέ-

θεσεν ὡς ἐξῆς: 200 δολλάρια διὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι ἐκκλησίαν τοῦ χωριοῦ του, 100 δολλάρια διὰ τὴν ἐν Νητηρόιτ ἐκκλησίαν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, 100 δολλ. διὰ τὰ ἀπογευματινὰ σχολεῖα Νητηρόιτ, 100 δολλάρια διὰ τὸν ἐν Ἀμερικῇ Σύλλογον Ἡπειρωτῶν, 50 δολλ. διὰ τὴν Φιλόπτωχον Νητηρόιτ, 50 δολ. διὰ τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν καὶ 300 δολλ. διὰ τὰ ἔξοδα τῆς κηδείας του.

—Ἡ Κοινότης Troy, N. Y. ἀπέκτησε ἀπὸ τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἰδιόκτητον κοινοτικὴν αἵθουσαν.

—Εἰς τὸν Ἱερατικὸν Προϊστάμενόν της Ἀρχιμ. Δ. Γαμβρίλην, συμπληρώσαντα συνεχῇ 25 ἐτῶν ὑπηρεσίαν, ἡ ἐν Σικάγῳ Κοινότης τοῦ Ἀγίου Νικολάου προσέφερεν ὡς δῶρον 1,500 δολλάρια ἐκ τιμητικοῦ ἐράνου Κυριῶν καὶ δεσποινίδων τῆς αὐτῆς Κοινότητος.

—Μετεφέρθη τελευταίως εἰς τὸν νέον Ναὸν τῆς ἡ Κοινότης Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἐν Σικάγῳ.

—Τὸ Γενικὸν Συνέδριον τῆς ὁμογενοῦς μας Νεολαίας ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς συνήλθεν εἰς Οὐάσιγκτων τὴν 24 — 28 Αὐγούστου.

—Οἱ ἀείμνηστοι Ἀθ. Παπαντωνίου καὶ Διον. Σουρανῆς, διὰ διαθήκης των ἐκληροδότησαν εἰς τὴν Κοινότητα Atlanta, Ga., ὁ μὲν χίλια δολλάρια, ὁ δὲ πεντακόσια.

—Ἐνας ἐκ τῶν ραδιοφωνικῶν σταθμῶν Πίττσμπουργκ, ὁ ὁποῖος τυγχάνει νὰ εἶναι Ἑλληνικὴ ἰδιοκτησία, διαθέτει κατὰ πᾶν Σάβ-

βατον ἀπόγευμα 15 λεπτὰ χάριν τῶν Ἑλληνοπαίδων, μὲ ἐκπαιδευτικὸν πρόγραμμα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

—Ἡ Κοινότης Charlotte, N. C., ἐπὶ τῇ εισόδῳ τοῦ ἱερατ. προϊσταμένου της εἰς τὸ 15ον ἔτος τῆς συνεχοῦς τοῦ ὑπηρεσίας, ὠργάνωσε διαφόρους ἐορτὰς πρὸς ἐνδειξιν τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης τῆς. Ὁμοίως καὶ ἡ Κοινότης Tarron Springs, Fla., ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 30 ἐτῶν συνεχοῦς ὑπηρεσίας τοῦ ἱερατ. προϊσταμένου της.

—Κατ' Αὐγουστον διοργανώθησαν καὶ ἐφέτος ἐν Rochester, N. Y., τὰ ἀπὸ τριετίας διδόμενα θερινὰ μαθήματα καταρτισμοῦ Χορωδιῶν.

—Ὁ ἐν Hartford, Conn., ὁμογενὴς καθηγητὴς κ. Δημ. Α. Νοτόπουλος, τῶν Κλασσικῶν Γλωσσῶν, ἐτιμήθη διὰ κληροδοτήματος τοῦ Guggenheim Fellowship, ὅπως ἐπὶ ἐν ἔτος μετεκπαιδευθῇ εἰς Ἑλλάδα.

—Ἐκ τοῦ Δεκαδολλarioῦ τοῦ 1952 ἐστάλησαν εἰς Κωνσταντινοῦπολιν 20,000 δολλάρια ὑπὲρ τῆς Λογίας τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου.

—Δι' αἰτήσεώς της ἡ παροικία Charlottesvill, Va., ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν της πρὸς τὴν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴν, ὅπως ὁργανωθῇ εἰς ἰδιαίτεραν Κοινότητα καὶ ἀποκτήσῃ Ἱερέα ὁ ὁποῖος καὶ νὰ διδάσκῃ.

—Μετεφέρθη τὴν 31ην Μαΐου 1952 ἐν τῷ νεοδημητῳ Ἱ. Ναῷ της ἡ Κοινότης Charleston, S. C.

RELIGIOUS PUBLICATIONS IN ENGLISH

By APOSTOLOS MAKRAKIS

(Available through the "United Movement of Orthodox Youth," 10 E. 79th St., New York 21, N. Y., or through The Orthodox Christian Educational Society, 1956 Henderson St., Chicago 13, Ill.)

Interpretation of the New Testament vol. I-II, pp. 2000, \$20.

Interpretation of the Book of Revelation, pp. 552, \$5.

Commentary of the Psalms of David, pp. 986, \$10.

The Bible and the World, pp. 516, \$5.

A New Philosophy and the Philosophical Sciences, vol. I-II, pp. 1560, \$10.

Divine and Sacred Catechism, pp. 224, \$2.

Memoir on the Nature of the Church of Christ, pp. 176, \$1.50.

Kyriakodromion, or Sunday Sermonary, pp. 600, \$5.00.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Πρεσβ. Ἰωάννου Ράμφου, ΑΓΙΟΛΟΓΙΚΑ ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ, τεύχος Ε', (Ἰωάννης ὁ Καλυβίτης, Τρύφων ὁ Μάρτυς, Βλάσιος ὁ Ἱερομάρτυς, Θεοφύλακτος ὁ Νικομηδείας), σελ. 36, ἐν Ἀθήναις, 1950.

Τοῦ αὐτοῦ, ΑΓΙΟΛΟΓΙΚΑ ΜΕ-

ΛΕΤΗΜΑΤΑ, τεύχος ΣΤ', (Οἱ Ἀγιοὶ Σέργιος καὶ Βάκχος, Μόδεστος Ἱεροσολύμων, Χαράλαμπος Ἱερομάρτυς, Πέτρος καὶ Παῦλος), σελ. 32, ἐν Ἀθήναις 1952.

Τοῦ αὐτοῦ, ΤΟ ΑΞΙΩΜΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, σελ. 36, ἐν Ἀθήναις,

1952. (Τὰ ἔργα τοῦ π. Ράμφου δύνανται νὰ προμηθευθοῦν οἱ ἐνδιαφερόμενοι γράφοντες ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν συγγραφέα, ὁδὸς Πρίγκηπος Κωνσταντίνου, ἀρ. 40, Ψυχικόν, Ἀθηνῶν).

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΙ ΝΑΟΙ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ. Ὑπὸ Φ. Δ. Ἐκδοσις Ἠθικοθρησκευτικοῦ περιοδικοῦ «Φῶς», Πόλις, 1952, σελ. 112.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

† ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Τὴν 28ην Ἰουλίου ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον ὁ γνωστός εἰς τὸν Κλήρον καὶ τοὺς ὁμογενεῖς Ἱερεὺς Ἰωάννης Ζωγράφος.

Διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία μας ἀπώλεσεν ἓνα ὄντως πεπαιδευμένον, εὐσυνειδητόν καὶ εὐσεβῆ λειτουργόν της καὶ ἡ ὁμογένεια ἓνα ἱκανὸν καὶ ἐνθουσιώδη ἐργάτην εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἰδανικῶν καὶ τῶν ἐθνικοθρησκευτικῶν της προσπάθειῶν.

Ὁ ἀείμνηστος πατήρ Ἰ. Ζωγράφος ἐγεννήθη εἰς τὰ Δαρδανέλια τὸ ἔτος 1884. Ἐσπούδασε θεολογίαν εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐχειροτονήθη δὲ Ἱερεὺς τὸ 1906 ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Γερμανοῦ. Ἀφοῦ ἐπὶ μακρὰ ἔτη ὑπηρέτησε πιστῶς καὶ εὐόρκως τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἐθνικὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν Τουρκίαν, ἔφθασε κατὰ τὸ ἔτος 1922 εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς διὰ νὰ ὑπηρετήσῃ μὲ τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμόν καὶ ἀπόδοσιν τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν ὁμογένειαν, ἐργασθεὶς εἰς τὰς Κοινότητες τοῦ Cleveland ὅπου ἱδρύσε καὶ τὸ πρῶτον ἐκεῖ Ἑλληνικὸν σχολεῖον, εἰς Chicago, εἰς Miami, εἰς New Orleans καὶ τελευταίως εἰς τὸ San Antonio.

Ἀλλ' ὁ ἀείμνηστος πατήρ Ἰ. Ζωγράφος δὲν ὑπῆρξε μόνον ὁ ἀκούραστος λειτουργὸς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν μεγάλων ἐντολῶν τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἑλληνορθοδόξου κοινωνίας. Κατέστη οὗτος γνωστός καὶ ἐξετιμήθη κατ' ἀξίαν καὶ ὡς εἰς ἱκανὸς ἀγιογράφος. Ἔργα του κοσμοῦν ἤδη πολλὰς ἐκκλησίας, καθὼς καὶ τὸν ναὸν τῆς Ἀγίας Σοφίας εἰς San Antonio, τὴν ὁποίαν μὲ ἀπαράμιλλον πίστιν ὑπῆρτησεν.

Εἰς τὸν νεκρὸν ἀπεδόθησαν ὅλαι αἱ τιμαὶ καὶ ὁ θαυμάτος σεβασμὸς ἐκ μέρους τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ εὐσεβοῦς του ποιμνίου, τῶν ὁμογενῶν μας εἰς San Antonio.

Ὁ Σεβασμιώτατος ἐπίσης ἔσπευσε νὰ υποβάλῃ τὰ εἰλικρινῆ του συλλυπητήρια εἰς τὴν εὐσεβῆ Πρεσβυτέραν κ. Στ. Ζωγράφου, ὡς καὶ εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἐκλιπόντος ἀειμνήστου κληρικοῦ.

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ

17

ΚΑΛΟΔΕΜΕΝΟΙ ΤΟΜΟΙ

ΤΟΥ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ Ὀλόκληρος Βιβλιοθήκη

Ἀποτελοῦν μίαν πλήρη ἐγκυκλοπαίδειαν ἡ ὁποία δίδει εἰς τὸν κάτοχόν της ποικίλας γνώσεις· εἰσάγει αὐτὸν εἰς τὴν ἐν Ἀμερικῇ ζωὴν τῆς Ὁμογενείας μας καὶ στολίζει κάθε σπίτι.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ \$4.00

Γράψατε :

ORTHODOX OBSERVER

10 East 79th Street, New York, 21, N. Y.

✠
**NEW YORK
CHURCH SUPPLY
INC.**

Μετ' εὐχαριστήσεως ἀγγέλλομεν ὅτι τὸ κατάστημα καὶ ἐργοστάσιόν μας ἔχουν τώρα ἐνωθῇ ὑπὸ τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν — εἰς τὸ

4 Barclay Street, New York

Εἰς τὸ κέντρον τῆς περιφερείας Ἐκκλησιαστικῶν Εἰδῶν

ἔχομεν πρὸς ἐπίδειξιν μεγάλην ποικιλίαν νέων ὑφασμάτων εἰσαχθέντων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τὴν μεγαλυτέραν παρακαθήκην διὰ γαρνιτούρες. Ἡ περίφημος ὑπηρεσία μας Κοπτικῆς εἶνε μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος της. Ὅταν ἀγοράζετε ὑφάσματα καὶ γαρνιτούρες, ἡμεῖς κόπτομεν τὰ Ἀμφία καὶ τὰ Ράσα νὰ ἐφαρμόζουν εἰς τὰ μέτρα σας, δωρεάν.

Γράψατε διὰ δείγματα καὶ κατάλογον:

Katherine Ivanyi

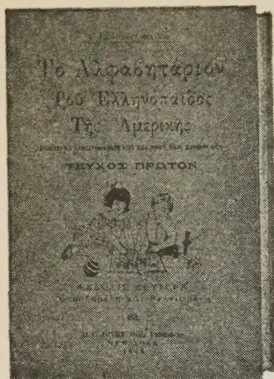
NEW YORK CHURCH SUPPLY Inc.

4 BARCLAY STREET, NEW YORK 7, N. Y.

BARCLAY 7-5964

Αὕτῃ εἶνε ἡ μόνη μας διεύθυνσις

ΕΠΙΤΗΔΕΣ ΔΙΑ ΤΑ ΕΔΩ

ΣΧΟΛΕΙΑ ΜΑΣ

Ἔχουν γραφῇ καὶ ἐκδοθῇ ἐν Ἀμερικῇ
τὰ ἀνυπέρβλητα

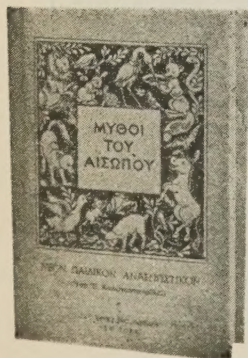

BIBLIA DIVRY

Αἱ Σχολικαὶ Ἐκδόσεις τῶν Καταστημάτων DIVRY συνετάχθησαν καὶ ἐξεδόθησαν ἐν Ἀμερικῇ ἐπίτηδες χάριν τῶν Ἑλληνοπαίδων τῆς Χώρας ταύτης, διὰ τὰ ὅποια τὰ ἐξ Ἑλλάδος εἰσαγόμενα βιβλία εἶναι, ὡς γνωστόν, ἀκατάλληλα λόγῳ τῆς μεγάλης διαφορᾶς περιβάλλοντος, ζωῆς, νοοτροπίας καὶ συνθηκῶν διδασκαλίας μεταξὺ τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν παιδιῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐκτὸς τῶν δύο ἀνυπερβλήτων ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΩΝ Α' καὶ Β' Βιβλίου, Κωνσταντοπούλου, ἐσχάτως ἐξεδόθησαν ὑπὸ τῶν Καταστημάτων μας εἰς νέας ἐκδόσεις τὸ ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Β' ἢ Γ' Τάξεως Ε. Κωνσταντοπούλου μὲ Μύθους τοῦ Αἰσώπου καὶ ἄλλα θέματα, ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Γ' ἢ Δ' Τάξεως Κωνσταντοπούλου, μὲ θέματα ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Μυθολογίαν καὶ ἄλλα, τὰ δύο Ἱστορικὰ Ἀναγνωστικὰ Πολυζωΐδου ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ καὶ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, τὰ τρία Θρησκευτικὰ Ἀναγνωστικὰ τοῦ ἰδίου—ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ, ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ καὶ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ, Διδακτικὰ ΕΙΚΟΝΕΣ-ΙΣΤΟΡΙΑΙ Πολυζωΐδου εἰς δύο Βιβλία, ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ Ἑλληνιστὶ καὶ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ Ἀγγλιστὶ, ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ, Νεοελληνικὴ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ Δημητριάδου, κ. ἄ.

Τὰ ὑπὸ τῶν Καταστημάτων μας ἐκδοθέντα Σχολικὰ Βιβλία εἶναι ἐγκεκριμένα ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου καὶ ἔχουν εἰσαχθῇ εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα τῆς Ἀμερικῆς, Ἀφρικῆς καὶ Αὐστραλίας. Εἶναι ἐκδόσεις συνταχθεῖσαι συμφώνως μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς νεωτέρας Παιδαγωγικῆς, καὶ κατὰ τὰς ὑποδείξεις τῶν ἐγκριτωτέρων διδασκάλων τῆς Ἀμερικῆς, οἱ ὅποιοι, ὡς ἐκ τῆς πολυετοῦς ἐδῶ πείρας των, εἶναι ὑπὲρ πάντα ἄλλον εἰς θέσιν νὰ γνωρίζουν τί χρειάζεται τὸ παιδί τοῦ τόπου ὅπου ζῶμεν. Ἐναρμονισμένοι μὲ τὴν ζωὴν, τὸ περιβάλλον καὶ τὸ πνεῦμα τῶν παιδιῶν τῆς χώρας ταύτης, εἶναι ἐφάμιλλοι τῶν καλλιτέρων Ἀμερικανικῶν, καλοτυπωμένοι ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου, καλοδεμένοι καὶ στολισμένοι μὲ πλοῦτον καλλιτεχνικῶν εἰκόνων πρωτοτύπων καὶ πολυχρῶμων εἰς τὰ βιβλία τῶν κατωτέρων τάξεων.

Τὰ Βιβλία DIVRY πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Βιβλιοπωλεῖα. Ἄν δυσκολεύεσθε νὰ τὰ εὑρετε, γράψατε ἀπ' εὐθείας εἰς τοὺς Ἐκδότας, ὅπου εὐρίσκονται πάντοτε αἱ νεώτεραι ἐκδόσεις εἰς μεγάλην παρακαταθήκην. Διὰ τὰ Σχολεῖα ἰδιαίτερα ἐκπτώσεις.

D. C. DIVRY, INC., Publishers

293 SEVENTH AVENUE, NEW YORK

Tel. ALgonquin 5-2153

ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΔΙΒΡΗ ΠΩΛΟΥΝ ΜΟΝΟΝ ΣΧΟΛΙΚΑ
ΒΙΒΛΙΑ ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΙΑ ΤΑ
ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.

